

Brazda

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik - Lučko

„Doista, gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce.“ (Mt 6,27)

SADRŽAJ

1. Riječ odgovornog urednika
2. Gradimo novi pastoralni centar
3. Isus sa bombonima
4. Uskrsni simboli
5. „Učitelju, gdje stanuješ?“
6. Značenje boja u perspektivi života
7. Košnja trave i žetva žitarica
8. „Župa jučer, danas i sutra“
16. „Doista, gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce“
17. Stopama bl. Marije Terezije
18. „Boga u svima gledati, Bogu u svima služiti, Boga u svima ljubiti“
22. Intervju s obitelji Krpan
27. Korizma u životu Karmela
29. Sveti Vinko Paulski
31. Jesi li bogat ili siromašan?
32. Vijesti iz Caritasa
33. Caritas na djelu – Iskustvo jedne obitelji
34. Deset zapovijedi opuštenog mira
35. Naša Prva pričest
36. Slatke dječje misli
37. Da mogu promijeniti svijet, što bih promijenio/la?“
38. Molitva djeteta da bude televizor
39. Glazba kao neodvojivi dio života – novi koraci Allegra
40. Ja i moj bližnji u komunikaciji
41. Kršćanstvo i naše svjedočanstvo
42. „Ukrali ste moje parkirno mjesto, uzmite i moju invalidnost“
45. On-line ovisnost
47. O ljubavi Tvojoj Gospodine pjevat ću do vijeka
48. Nošen križem
49. Nepoznato o poznatome
49. Vidni napredak ljudske vrste
49. Veseli kutak
50. Labirinti, prisposode, bojanke, osmosmjerke
54. Župne obavijesti
55. Program trodnevnice za blagdan sv. Ivana Nepomuka

Brazda

Župni list Župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 3000 komada

Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko,
Sijačevo šetalište 2, 10 250 Lučko; www.nepomuk.hr

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavni urednici: Marija Matešić

Lektor: Milan J. Desnica, prof.

Članovi uredništva: Petar Bunić, Milan J. Desnica, prof., Marija Gaura, Tihana Golubić, Tihana
Krajačić Bilić, Kristina Lončar, Vjeron Matešić

Suradnici: Anđelka Bunić, Dragica Burić, sestre karmelićanke BSI, Ante Jurić, Tina i Mladen Krpan,
Danijel Matešić, vlč. Mijo Matošević, Ivica Stanić

Slikovno oblikovanje: Petar Bunić i Tihana Golubić

Grafička priprema: Petar Bunić

Naslovnica: Petar Bunić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112, 10250 Lučko

Riječ odgovornog urednika

Poštovani čitatelji i dragi župljani!

Vjerujemo da ćete i ovaj najnoviji broj našeg župskog lista najprije prelistati, a zatim temeljito pročitati sve ono što će vas posebno zanimati. Nadamo se da će svatko od vas pronaći nešto zanimljivo za sebe, dublje promišljati o nekim temama ili dobiti nadahnuće za pojedini životni ili vjerski angažman.

Poznato vam je da naš list izlazi dva puta godišnje; za Božić i za proslavu našeg župskog zaštitnika Sv. Ivana Nepomuka. Naš najveći kršćanski blagdan-svetkovina Uskrs će biti iza nas kada budete imali novi broj Brazde u svojim rukama, ali to ne znači da ne možete pročitati o onome što se odnosi na svjetlost i otajstvo tog najvećeg blagdana. O tome da u našoj župi ima smisla za žrtvu, odricanje i ljubav govori i iskustvo korizme Karmela BSI te izgradnja novog župnog centra o čemu možete više pročitati u rubrici „Aktualnosti iz života župe“. S time u vezi, dobro je ponekad i baciti pogled u povijest kako bi se mogle bolje razumjeti situacije sadašnjeg vremena i stvoriti pojedine pretpostavke o budućnosti. Iz tog razloga, bit će zanimljivo pročitati iskustva naših župljana o vremenu koje je iza nas, a koje nosi brojne uspomene i sjećanja. Za župnu zajednicu je veoma važna i duhovna izgradnja. O njenom intenzitetu, načinu provedbe u župi i angažmanu naših vjernika pročitajte u rubrici „Bogatstvo župnog pastorala“, s posebnim osvrtom na dio o duhovnosti i meditaciji. Također, uvijek se može učiniti više i bolje na svim područjima pa tako i na području socijalnog pastorala. Kako i koliko se čini u našoj župi na tom području, donose nam članci o župnom Caritasu kao i tekstovi suodnosni za područje socijalnog pastorala, kako općeljudskog tako posebice kršćanskog. Svima nam je poznata rečenica o tome kako budućnost ostaje na mladima. Mladi i djeca naše župne zajednice to pokazuju svojim sudjelovanjem na različitim područjima pastorala. U to se možete uvjeriti i u ovom broju Brazde u kojem, nadam se, možemo i zadovoljiti mala dječja srca pripremljenim igrama i zagonetkama. Nadalje, najveći događaj za Katoličku crkvu u prošlom stoljeću bio je II. Vatikanski koncil te se ove godine slavi pedeseta obljetnica početka tog događaja. O pojedinim temama, koje su bitno vezane za nauk tog Koncila, možete detaljnije pročitati u rubrici „Biti u svijetu“ te tako dublje odgajati našu savjest za istinski kršćanski stav i zauzetost.

Na kraju, htio bih vam istaknuti kako je proslava župskog zaštitnika događaj svih članova župske zajednice vjernika. Za ovogodišnju proslavu zaštitnika naše župe pripremat ćemo se duhovno kroz tri dana (trodnevnica) o kojima možete detaljnije saznati na posljednjim stranicama ovog župnog lista. Dao Gospodin da proslava našeg župskog zaštitnika bude svima nama, članovima župne zajednice na porast vjere i ljubavi prema Bogu, B. D. Mariji, sv. Ivanu Nepomuku i svima nama međusobno.

Do slijedećeg broja Brazde, srdačan pozdrav i obilje Božjeg blagoslova!

Vlč. Vjekoslav Pavlović, župnik župe sv. Ivana Nepomuka

Gradimo župni pastoralni centar

Tekst: Vlk. Vjekoslav Pavlović

Vama je, dragi župljani, poznato da smo prošle 2011. god. započeli izgradnju župnog pastoralnog centra na mjestu stare gospodarske zgrade. Pripreme za izgradnju počele su početkom jeseni, a krajem mjeseca listopada počeli su radovi same izgradnje te je, zahvaljujući lijepom vremenu, izbetonirana deka objekta i to pred sam blagdan Božića, tj. 23. prosinca 2011. god.

Ove je godine župni centar dobio krov i ugrađena je stolarija. Time je objekt zatvoren

i ostvaren je dogovoreni plan župnog ekonomskog vijeća i izvođača radova. Sada će radovi stati do isplate duga izvođaču radova LENO-IDEAL d.o.o. Prema konačnom izračunavanju, dug iznosi 89.000,00 HRK.

Svjestan sam same financijske situacije, koja je za hrvatske građane i naše župljane podosta loša, no ipak upućujem ZAMOLBU svima vama, dragi župljani, da se zajednički angažiramo u ovoj akciji isplate duga kako bi se do kraja izgra-

dio i uredio župni centar koji će biti na dobrobit svima nama.

Svima onima koji su sada sudjelovali u financijskoj pomoći, veliki i iskreni HVALA! Onima, pak, koji se do sada još nisu odazvali i uključili u zajedničku akciju izgradnje župnog pastoralnog centra neka dosadašnja izgradnja bude poticaj na sudjelovanje.

Vaš župnik!

Isus sa bombonima

Dragi župljani, jeste li znali da i u našoj župi postoji „Isus sa bombonima“? Naime, svake nedjeljne mise razigrana dječja srca često navrate do posudice napunjene bombonima koja ih vjerno iščekuje svaki tjedan. Različite šarene boje papirića i svakojake vrste bombončića bude želju, ne samo našim najmanjima, već i onima malo starijima koji često zavire u posudicu ne bi li pronašli kakav slatkiš za sebe i svoje nepce. Pitate se tko bi mogao ponuditi takvu posudicu? Tko li bi ju mogao revno puniti i slagati?

Često promatrajući taj prizor, prisjetim se bl. Alojzija Stepinca kojeg su rado nazivali „Isus sa bombonima“ jer je svakodnevno bacao svakojake

slatkiše kroz svoj prozor sobe na župnom dvoru u Krašiću budeći radost i zaigranost u srcima mnoge krašićke djece koja su ga uvijek vjerno čekala da otvori prozor. Tako ga čekajući, često su ga zazivala svakojakim imenima ne bi li čuo njihov zov, otvorio prozor i radosno bacio punu šaku slatkiša koje su oni, jedva dočekavši, brzo i što spretnije pokupili napunivši svoje male džepove i zahvaljujući se za malo slatko-ga u ona toliko teška vremena siromaštva i neimaštine. Ipak, unatoč toga, njihova dječja srca u tom trenutku nisu niti razmišljala o bijedi jer slatka radost obuze njihovo malo tijelo i srce te na čas zaboraviše na sve brige i težačke poslove koji su ih iščekivali.

Slično toj divnoj životnoj priči, požrtvovnost i mala kap dobrote jednog čovjeka naše župe probudila je radost u mnogim srcima te ga s razlogom možemo nazvati „Isus sa bombonima“ jer njegove vrijedne ruke i poniznost kojom zrači često budu nezamjetljive, ali učine mnoge stvari za rast vjere i rast angažmana u našoj župi. Stoga, ovim putem, od svega srca upućujemo zahvalu zvonaru Milanu na njegovoj nesebičnoj ljubavi, na njegovoj dobrohotnosti kojom zrači i darovanim slatkišima kojima osvaja svijet. Hvala vam.

Uredništvo Brazde

Uskrсни simboli

Priradio: Luka Dobrilo

Uskrs, kao najvažniji kršćanski blagdan kojim se slavi Kristovo slavno uskrsnuće te preko njega i spasenje ljudskoga roda, tijekom stoljeća prisutnosti kršćanstva duboko se urezao u kulturu i običaje mnogih naroda. Budući da su mnoge vjerske istine kojih se spominjemo često prilično apstraktne i običnom čovjeku teško shvatljive, ljudi ih često pokušavaju prikazati ili ih se spominjati na jedan sebi razumljiviji način koristeći poznate predmete ili bića iz svoje okoline. Na taj način su uz razne blagdane, pa tako i uz Uskrs, vezani mnogi simboli i običaji. Kako se Uskrs poklapa s početkom proljeća, tj. buđenjem novoga života, mnogi od ovih simbola bili su dio narodnih običaja daleko prije pojave kršćanstva, a kasnije su zadržani te u svjetlu kršćanstva poprimili novu vrijednost.

Uskrsna svijeća

Uskrsna svijeća predstavlja Isusa, jer on je „Svjetlo svijeta“, pa je njezin plamen simbol njegova uskrsnuća i od davnine je dio uskrsnog bogoslužja, i to ne samo kod katolika, već i u istočnim Crkvama te kod anglikanaca. Velika uskrsna svijeća koja stoji kraj oltara, pali se u noći Velike subote; tijekom vazmenog bdijenja. Gdje je to moguće, pali se na velikom ognju izvan crkve, kao znak života i radosti koji bukti i grije. Potom se svijeća unosi u crkvu, a s njom se zatim unosi

vatra kojom se pale sve ostale svijeće u crkvi tako da uskrsna svjetlost zasja u svakom kutku, u svakom srcu, da svi postanemo dionici iste pobjede nad tamom. U davnini je većina članova vjerničke zajednice nosila plamen uskrsne svijeće iz crkve kući pa su se njime pale svjetiljke i svijeće na radost ukućana. Na taj način pokazivalo se kako Krist daje život svojim vjernima u svakodnevnicima života. Na kraju, ne treba zaboraviti veliku poruku koju donose svećenikove riječi kad pali uskrsnu svijeću na velikom ognju: „Svjetlo slavno uskrsnulo Krista raspršilo tmine pameti i srca!“

Križ

Križ je najpoznatiji simbol kršćanstva i Isusove muke pa je posebno povezan s Uskrsom. Bez križa nema Uskrsa, kako u Isusovom, tako i u našim životima. Zato je križ s cvjetnim ukrasima postao čest motiv razglednica i cvjetnih aranžmana o Uskrsu.

Nastalo je i puno legendi vezanih uz drvo križa. Legenda s juga Sjedinjenih Država kazuje kako je križ na kome je Isus razapet bio od drveta svibe (vučjeg drijena). To drvo, koje je tada raslo visoko i ravno, bilo je neizmjerljivo tužno što su ga upotrijebili na taj način. Isus se sažalio i učinio čudo pa od tada drvo svibe raste maleno i krivo tako da ga nitko više nije mogao upotrijebiti za pravlje-

nje križa. Tim čudom, cvijet tog drveta mu postade u obliku križa, sa znakovima čavala na svakoj latici, a u sredini mu je vjenčić koji podsjeća na trnovu krunu.

Janje

Jedan od najpoznatijih uskrsnih simbola je janje. Obično se slika uz zastavicu sa znakom križa i naziva se na latinskom sintagmom „Agnus Dei“ (Jaganjac Božji). Taj je simbol povezan sa židovskom Pashom kada su Židovi od davnina žrtvovali janje za taj svoj blagdan. Prvi kršćani, koji su većinom bili Židovi, povezali su tu žrtvu s Kristovom žrtvom na križu. Radosno pashalno slavlje, kojim se slavilo oslobođenje Židova iz egipatskog sužanštva, kršćani su usporedili s oslobođenjem od smrti koje im donosi Uskrsnuće. U srednjem vijeku, blagovanje janjeta na uskrsnom ručku postalo je običajem na papinu dvoru, a u mnogim europskim zemljama ta tradicija traje i dalje.

Uskrsnje jaje – pisanice

Najstariji sačuvani zapis o uskrsnjem jajetu nastao je u XII. stoljeću gdje se spominje „benedictio ovorum“, blagoslov jaja za potrošnju, što ga je tada uvela Rimska crkva. Jaje, prasimbol života, preuzeto je iz najstarijih mitova o njegovom božanskom podrijetlu (za proljetnih svečanosti u čast Bakhu, bogu vina i životne radosti, na žrtvenik se pridonosilo ptičja jaja, da bi se žrtvom iznudila plodnost ljudi, stoke i njiva) te

je kao takvo ušlo u kršćansku simboliku. Kao začetak života koji se obnavlja, jaje je prešlo u kršćansku simboliku koja okružuje uskrsnuće Kristovo. U prošlosti su mladići djevojkama, i obrnuto, darivali pisanice kao znak ljubavi ili privrženosti, a korištene su ujedno i kao simbol izmirenja. Tako su osobe, darivajući jedne drugima pisanicu, prešutno tražile oprostjenje ili ga davale.

Uskrsni zec

Kao i većina ostalih kršćanskih blagdana, i Uskrs je u današnje vrijeme prilično komercijaliziran, no uskrsni zec,

svojtven tom blagdanskome razdoblju, nije moderna novotarija. Zec je još u pretkršćansko doba bio simbol plodnosti, a u anglosaksonskim narodima predstavljao je zemaljsko utjelovljenje božice plodnosti Eastre. Zečevi su tada bili znani kao životinje s najbržom mogućnošću razmnožavanja i bili su simbol novog rađanja života u proljetno doba, kada se slavio poganski praznik dolaska proljeća. Za vrijeme tih proslava vjerovalo se da zec donosi jaja kao simbol novog proljeća.

Ostali simboli

Uskrsna zvana – Veseli glasnici

Isusova uskrsnuća.

Ljiljan – Ljiljan podsjeća kršćane kako je Isus ponovno oživio, uskrsnuo.

Cvijeće – Sunovrat, narcis i tulipan, kao i drugo cvijeće, simboli su Uskrsa. Njihovo cvjetanje u proljeće simbol je Isusova ustajanja od mrtvih.

Pilići – Pilići se liježu iz jaja i oni su, kao i jaja, simbol proljeća i Uskrsa – novog života.

Maslinove grančice i bijele golubice – Koriste se kao simbol mira, a golubica svojom bjelim predstavlja i čistoću.

Učitelju gdje stanuješ

Tekst: s. Marija Magdalena Ilić, OP.

Ispred mojih očiju odvijao se strašan prizor. Vidjela sam čovjeka koji visi na križu i voj-nike koji su mu nemilosrdno zabijali velike i teške čavle u ruke i noge. Ispod križa stajala je žena skamenjena od boli. Bila je to njegova majka...

Promatrajući taj prizor, u moje srce urezale su se njegove glasno izgovorene riječi: „Ženo, evo ti sina“ i „Ivane, evo ti majke.“ Moju dušu razdirala je teška bol, a moje je tijelo bilo obavijeno klonulošću i nemoći. Iako me nije poznao, ovaj čovjek spasio mi je život i od toga trenutka nisam se više mogla odvojiti od Njega.

Što će sada biti? Kako ćemo živjeti bez Njega? Kako ćemo moći nastaviti dalje živjeti svoj život? To su bila pitanja koja su mi neprestano i iznova okupirala misli.

Položili smo Isusa u grob. Ivan je odveo Mariju k sebi dok sam ja ostala sama. Od nekih poznanika uspjela sam doznati gdje Ivan stanuje. Nisam mogla spavati. Odlučih zato posjetiti Ivana i Mariju, Isusovu majku. Kad sam stigla, pokucala sam na vrata i pričekala trenutak. Nitko nije otvorao. Ponovno pokucah i, prije nego što sam se uspjela okrenuti, ispred mene se pojavi Ivan.

Bojažljivo ga upitah: „Smijem li ući? Htjela bih vidjeti Majku.“ Ivan ne reče ništa, već mi rukom pokaza da uđem u kuću. Odvede me u gornju sobu u kojoj su apostoli tek prije nekoliko dana imali posljed-

nju večeru s Isusom. Marija je klečala i plakala moleći. Tiho joj se približih i lagano dodirnuh njezino rame. Ona se obazre. Ta tuga, duboka bol koja je izvirala iz njezinih očiju izazva i u mene samilost te mi poteškoše suze iz očiju. Ona ustade i zagrlj me, a onda ponovno klekne. Nastavismo zajedno moliti. Nakon nekoliko trenutaka, ona obrisala svoje suze i

reče: „On će uskrsnuti. Apostoli su bili prisutni kad je o tome govorio, kada je to obećao. Vjeruješ li to, drago moje dijete?“ I doista, iako joj je lice bilo tužno i pretužno, u njezinim očima pojavila se iskra nade i vjere. Ona nikada nije posumnjala

„Ženo, evo ti sina“ i „Ivane, evo ti majke.“

u Isusove riječi, nego je čvrsto vjerovala da će se one ispuniti. Cijelu smo noć molile, ali u meni... U meni je gorila želja,

neopisiva čežnja za Isusom. Nisam mogla više izdržati. Pozdravim se i žurno otidoh do Isusova groba. Htjela sam se još jednom uvjeriti u činjenicu da je on mrtav. „Zašto je moralo ovako završiti?“, „Zašto sam ga morala izgubiti sada kad sam tek pronašla pravu ljubav i pravi smisao svog života?“, „Zar ga doista više nikad neću vidjeti?“ – razmišljala sam o tome dok sam se približavala mjestu na kojem je bio pokopan.

Kada stigoh, uvidjeh kako je kamen odmaknut i prestra-

ših se. „Zar ga ni mrtvoga ne žele ostaviti na miru? Ta, kakvo im je zlo učinio da ovako s njim postupaju? Zar ovo nije mjesto gdje su ga položili? Ta, na svoje sam oči vidjela kako ga Nikodem i Josip polažu u ovaj grob.“ – ljutnja i bol provale iz mene kao lava iz vulkana.

Stadoh gorko plakati. Kad se obazreh, ugledah čovjeka. Kako sam mislila da je vrtlar, kazah mu: „Ako si ga ti odnio, reci mi kamo si ga stavio i ja ću ga uzeti.“

„Marijo!“ – začuh svoje ime.

Taj glas, taj topli i milozvučni glas, koji je izgovorio moje ime... Da nije... Ma, ne može biti... Ali jest... – to je glas Isusa moga... „Učitelju!“ – povikah kličući sa radošću koja je ispunila moje srce i vedrinom koja je obavila moju dušu. Brže bolje otrčah javiti Isusovim apostolima i Mariji da je Isus živ. Koliko će samo ta spoznaja promijeniti svijet... Koliko će samo taj susret ostaviti dubok i neizbrisiv trag u mojem i životu sviju ljudi...

Značenje boja u perspektivi života

Tekst: Marija Matešić

Iako boje ne postoje, nego uvijek iznova nastaju kada svjetlo osvjetli pojedinu materiju, one uvelike djeluju na naša raspoloženja i unose živost u našu svakodnevnicu. Pomoću njih dajemo životu boju, njima izražavamo svoja duševna stanja, njima pripisujemo pojedinu simboliku i ostavljamo dojmove na svoje okruženje. Boje dista imaju određeno značenje te one boje koje su nam u određenom životnom razdoblju ili u određenom trenutku posebno drage, mogu nam nešto reći o duševnoj situaciji u kojoj se nalazimo ili izraziti što nam je u tom razdoblju ili trenutku posebno potrebno. Naravno da značenja koja se pripisuju djelovanju pojedinih boja ne treba apsolutizirati, no ovo možda ipak može poslužiti kao poticaj da se zaustavimo nad činjenicom da je Bog stvorio svijet u boji te unesemo malo boje u naš crno (bijeli) život...

CRNA BOJA: Mnogima od nas crna je možda najljepša boja ili bolje rečeno, ne boja koja u sebi ne nosi šarenilo. Ona je za mnoge znak skrovitosti i neisticanja, znak manjka samopouzdanja ili pak znak neustrašive snage i sile. Za mnoge je ona znak različitosti i svojevrsne emancipacije. Za mnoge, gotovo smiješno, boja koja u odjevnoj kombinaciji daje najveći efekt i mnogostruke mogućnosti kombinacija... No, je li crna boja sve to i kakva joj je uopće namjena u stvorenom svijetu?

Je li ona uvijek povezana samo sa čovjekovom negativnošću i njegovim manama? Crna boja nije na prvi pogled samo boja žalosti, tuge i smrti. To je ujedno i boja tajne, znak zaštite i nedodirljivosti. Ona nije samo isključivo znak slabosti i mana, već pokazatelj kako svoje slabosti prihvatiti i integrirati u sveukupnost osobe. Na kraju, crna boja ne ukazuje isključivo na konačnost smrti, već otvara široko ruke s pogledom prema šarenilu boja na zemlji i prema bjelini Uskršnuća koje daje smisao smrti.

PLAVA BOJA: Plava boja jest boja udaljenosti, ali i prostranstva u kojem se uspijeva sve objediniti. Poput njezine nenametljivosti, tako i Bog stoji pored tebe u svojoj veličini i tajnovitosti. Premda je to boja koja predstavlja hladnoću, ona je boja koja ulijeva odanost i sigurnost. Bog od nas traži da naši pogledi budu usmjereni prema Njemu, ali to ne znači neprestano gledati u plavetnilo neba, u daljinu, tražiti Ga negdje daleko, već želi da Ga promatramo i neprestano tražimo u svakome čovjeku. Da najveću molitvu izrekemo nad listom kestena ili kojeg drugog stabla koje usputno primijetimo. Da dodirujemo život poljskog cvijeca i svježinu zemlje... Božje stope su svuda naokolo. Primjećuješ li ih?

ŽUTA BOJA: Žuta boja... Žuta boja je boja vedrine i radosti,

boja svjetlosti i sunca, boja pristupačnosti, slobode i neograničenosti, boja mudrosti i boja mašte. Zato, nemojmo se nikada zaboraviti zaigrati sjajem i toplinom koju u sebi nosi žuta boja...

CRVENA BOJA: Crvena boja nije samo boja ljubavi. To je boja neustrašive snage i volje za životom. Boja samopouzdanja i jake volje. Boja koja teži promjenama i koja ne posustaje osvojiti najviše vrhunce... Želim ti zato da dodirneš nebo svojim dlanovima te unatoč mnogobrojnih čavala života na koje nailaziš, nikada ne zaboraviš da samo preko trnja dolaziš do zvijezda i da biseri, iako često padaju na prašnjavu zemlju, nikada ne gube svoj sjaj.

ZELENA BOJA: Kao boja prirode ona simbolizira rast, harmoniju, svježinu i plodnost. Emocionalno povezana sa sigurnošću, ima veliku sposobnost liječenja jer odmara čovjeka i njegovu dušu. Razmišljaš li o tome koliko je samo Bog bio mudar učinivši prirodu zeleno obojanom i omogućivši ti da uživaš u njenim blagodatima?

LJUBIČASTA BOJA: spaja stabilnost plave sa stvarnošću crvene boje. Simbolizira moć, plemstvo, luksuz i ambiciju te spaja bogatstvo i ekstravaganciju. Također je povezana sa mudrošću, dostojanstvom, neovisnošću, kreativnošću, tajnom i magijom. Dok svjetlo

Ljubičasta budi romantične i nostalgичne osjećaje, dotle tamno ljubičasta izaziva tmurne i tužne osjećaje, bitno vezane za otajstvo Kristove muke i hod kroz korizmu. Na koncu, ova boja zaokuplja čovjeka mistikom i tajnovitošću, pružajući mu mogućnost da hoda u sjeni, nikada ne zaboravljajući da iza te sjene netko stoji prisutan.

BIJELA BOJA: Toliko otajstvena i jedinstvena bijela boja, neminovno vezana za svjetlo, dobrotu, nevinost, čistoću i djevičanstvo. Stavivši bijele lji-

ljane u svoju ruku, poklonivši bijelu ružu, promatrajući bjelinu sunca i dana, čovjek postaje opčinjen ljepotom ove boje jer suosjećuje u njenom isijavanju. Koliku joj je samo snagu Bog dao stavivši je u dušu i život svih ljudi, a posebice u dušu svoje vjerne službenice B.D. Marije i svoga Sina, Isusa Krista. Odvažimo se i budimo dio te bjeline. Neka u nama zaživi svjetlost Uskrsnuća, da u svojoj svakodnevnicu bjelinom donosimo mir i dobrotu svima.

Boje, iako toliko različite i

pojedinačno jedinstvene, ne bi bile bitno vezane za čovjekovu nutrinu da njihovim zajedničkim međudjelovanjem ne stvaraju bogatstvo i ljepotu života. Bog je toliko bio kreativan da je poput slikara povlačio boje akvarela i time dobio testament svoje prisutnosti u svijetu. Duga, kao riznica boja, samo je akvarel Božje prisutnosti u svijetu. Stoga, zagledajmo se ponekad u boje kojima je obojan svijet i ne zaboravimo s vremenom na vrijeme potražiti dugu...

Košnja trava i žetva žitarica

Tekst: Dragica Burić, Nikšićanka

Nakon proljetnih radova stigla je košnja trave, a to bi značilo da je stiglo ljeto. Mi smo imali puno zemlje i trave na više mjesta, kako bližih tako i onih udaljenijih te smo morali par dana ranije javiti ljudima kada i gdje se ide kositi u šušnjaru. Znalo se skupiti po sedam, osam kosaca koji su, dan prije košnje, „naklepali“ kose, naoštrili ih da bude sve spremno. Kretali su izjutra pješice te se, hodajući dva ili tri kilometara, požurili dok je još bilo rose. Došavši na travnjake nisu puno odmarali, već su, popivši jutarnju rakijicu, ubrzo započeli košnju te su do izlaska sunca već pokosili sunčanu stranu. Rakija i voda, kao njihovi stalni pratilci, služili su za okrepu

i tobolac za kosu u kojem se nalazio brus koji je trebao biti mokar. Sjećam se kad su brusili kose jer je to proizvodilo jako lijepe zvukove. Poslije se kosa kosila sama, kako su se znali našaliti. Iza kosaca, ostajali su otkosi posušene trave koja je, tako svježe pokošena, mirisala kao najbolji parfem. To ne može znati onaj koji to nije osjetio. Čini mi se, ponekad, da je taj miris trave ostao u meni zauvijek.

U međuvremenu, kod kuće se spremalo jelo za kosce. Kuhao se grah sa suhim mesom, pekao kruh i masnica. Moralo se spremati ono što je „jače“, jer su se kosci podosta naradili. Sve se to znalo spremati i staviti na glavu te se uzelo bocun

vode, a nekad, ako se moglo, i malo vina pa se krenulo pješice do tamo. Moralo se ići uzbrdicom i kroz šumu, a ona koja je nosila grah sa mesom morala je imati dobru ravnotežu i držati glavu ravno da se ne prosipa. Zato je to bilo stavljeno u veći lonac, ali samim time je bilo i teže. To je bilo stvarno veselo kad se nosilo jelo koscima. Nitko nije razmišljao da je teško, da se mora tako daleko hodati sa svim tim teretom. Ja sam bila najmlađa i nisam bila od neke koristi, ali sam morala ići s njima. Išla je moja teta i snaša; od brata žena, ali i možda i još netko, više se niti ne sjećam. Hodajući kroz šume i travnjake, stalno sam se obazirala da ne zalutamo iako je teta jako do-

bro poznavala put. Idući tamo, čuli su se razni glasovi – ptica, životinja, ljudi. Bilo je, naime, još kosaca u šušnjari. Meni je postalo vruće, bila sam žedna i gladna od hodanja i tjeskobe da ćemo zalutati. Čuvši naše kosce koji su sjeli da odmore, počeli su se šaliti da smo sigurno zalutale kad nas tako dugo nema, a ja nisam ništa odgovarala, već sam pomislila kako je glavno da smo sada tu. Dok su oni jeli, žene su išle rastresati sjeno da se suši i tu bi ostale cijeli dan. Danas bi rekli da je taj događaj bio kao izlet ili piknik, ali to je bio radni piknik - drugačiji i poseban jer smo se na neko vrijeme maknuli od doma. Cijeli dan smo sušile sjeno do navečer, a onda krenuli pješice kući. U međuvremenu, ja sam malo odspavala jer me to sve umorilo.

Drugi dan sjeno se dovezlo kući, stavilo u sjenik (šajer), budući da je to bilo pripravljeno za hranu stoci tijekom zime. Kad se prisjećam, toliko su se ljudi mučili da bi osigurali hranu za stoku. Oni su to primili tako kako je bilo, jer je tako moralo biti, a drugo doista nisu znali i mogli.

Kada se je spremilo sjeno, počela je žetva. Sjećam se kad su došle žeterice žeti pšenicu, nekad izjutra, a nekad tijekom dana kako je koja obavila poslove kod kuće. Za razliku od sjena, žeterice su došle malo kasnije kad nije bilo rose jer su vlati morale biti suhe da se ne bi vlažne vezale u snop. Žeterice su bile obično dužnici kojima je tata nešto skovao, a one su došle to odraditi po par sati. Uglavnom, bila ih je puna njiva

što je bilo jako lijepo za vidjeti, a i uvijek se šalilo i smijalo kao da sunce ne peče. Žeterice su već od proljeća bile navikle cijelo vrijeme biti na njivama. Tu nije bilo žurbe i sve se napravilo, ostavivši iza sebe čistu njivu. Svaka je, naime, imala svoj red snopova. Sjećam se kako je jedna Mande, da nas sačuva od dosade, od šale pomrsila redove da ne znaju koji je čiji te su je ostale žeterice naganjale po njivi. Kad su završile žetvu (dožele), onda su se veselile te su vrlo rado zapjevale na onoj vrućini i žegi.

Ona koja je znala, a znale su skoro sve, saplele su vijenac i njega su nosile djevojci iz gazdine kuće. Dok su one plele vijenac, jedna, starija među njima, otišla je kod moje mame da joj pomogne oko večere. Mama je njoj već prije rekla da dođe, ali ne radi toga da pomogne oko večere, nego da se obuče u stare prnje, uzme koprivu i čeka žeterice kad dolaze. Vijenac su saplele, stavile djevojci na glavu i pjevajući išle kući. U međuvremenu, mama je pripremila jabuku i u njoj novaca kako bi tata dočekaao djevojku s vijencem, dao joj jabuku, a ona njemu vijenac. Bilo bi to sve savršeno da nije bilo jedne bake, najčešće Mare Grdičke, koja je čekala žeterice iza ugla i kad su se one približile, ona je istrčala pred njih te ih tako prestrašila pri čemu su one počele vrištati, bježati ili se smijati. Taj običaj je služio da se otjera zlo, a dočeka dobro i lijepo. Kad su konačno sve došle, onda je tata dao jabuku i primio vijenac te ga objesio na klin koji je bio zakačen na gredi. Ipak, nas

djecu mučila je ona jabuka jer nismo znali gdje je bila, ali za nju se mama pobrinula. Tada su žeterice sjele jesti. Za večeru je obično bio krumpir s tropekom i palenta ili bijela kava s domaćim kruhom, a ponekad i masnica. Nitko nije tražio ono čega nema jer je tako bilo kod svakoga i jelo se ono što se imalo te se ništa nije kupovalo.

Kad je sunce osušilo snopove žitarica, morale su se što prije onako suhe dovesti kući i staviti u sjenik (šajer) da ne pokisnu. Onda se je čekalo da dođe jedan stari dreš (odvaja zrna od slame). Sjećam se, moralo se čekati na red jer je bio samo jedan dreš na više sela. Jedni drugima su išli u pomoć i to su obično radili muškarci. Slama koša je izlazila ispod dreša, a to su zatim obično bacale cure ili mlade snaše tako da je ostajalo čisto zrno. Ovaj postupak znao je trajati i mjesec dana dok su svi došli na red. Kod svakog je bilo šala, zasipavanja slamom, valjanja po slami i sličnih zafrkancija. Za nas djecu, sve to je bilo prava uživancija. Mi smo kopali tunele kroz hrpe slame, a navečer smo znali ostajati spavati na toj slami. Takav miris slame je nešto neopisivo. Nakon posla, stariji su išli večerati. Razgovarali su o tome koliko otprilike ima pšenice, koliko će se dati gazdi dreša i sl. Tko je imao više, dao je više. Bila je tu još i raž, zob, piro, ječam, proso, ali je meni u sjećanju najviše ostala žetva pšenice i vršidba. Poslije večere svi su išli u Koranu na kupanje da bi saprali prašinu, a kada sam i sama bila veća, znala sam i ja s njima otići. To je bilo ne-

što posebno. Voda je bila topla, a mi umorni i prljavi te smo jedva dočekali da se operemo. Osim sapuna, drugo nismo imali. Morali smo uzeti kante i usput donijeti vode za kuću jer vode nikad nije bilo previše. Sada je vodovod provučen svuda, ali nema više žitarica. Nema žeterica ili one jedino kose travu gdje kosilica ne može.

Sve se izmijenilo, ali, unatoč toga, nostalgija i sjećanje na prošla vremena živi u meni. Što sam starija, sve se više toga sjećam. Bilo je to lijepo vrijeme,

kad su se ljudi družili, pomagali jedni drugima i nisu tražili ono čega nije bilo. Zato mi je drago da mogu o tome pisati onima koji o tome znaju da ih nostalgично podsjetim, a onima koji ne znaju da doznaju kako je onda bilo teško, ali kako smo svi bili zadovoljni. Nije bilo stresa, kako sad ljudi kažu, jer se sve radilo po redu i smireno. Možda bi se mladi ponekad željeli vratiti u to vrijeme, ali, na žalost, to vrijeme neće doći niti bi se oni mogli odjednom priviknuti na takav život. Mi smo

navikli i možemo živjeti s puno manje, dok su naši mladi često žrtve konzumerizma. To, čak, nisu oni krivi, nego društvo i mi sami jer nismo željeli da se naši nasljednici muče kao mi. Zato mlade generacije sada ne znaju što raste na njivi, a što na vrtu. Teško je to njima objasniti sve do trenutka dok ne budu morali znati. Nadam se da ne budu morali učiti ono što mi već odavno znamo...

„Župa jučer, danas i sutra“

Kako bismo zavirili u riznicu bogatstva i sjećanja koje nam donosi prošlost, a koja je blisko vezana za razumijevanje našeg današnjeg suvremenog svijeta kao i onog budućeg, donosimo vam pojedina dosjećanja naših župljana o njihovom životu i životu naše župe prije otprilike sedamdesetak godina. Stoga, nemojte samo prelistati ove stranice. Uvjerit ćete se koliko bogatstvo u sebi one nose i koju vam poruku žele prenijeti...

„Vjera je bila dio nas, naših roditelja i puno generacija unatrag. Tako su nas odgajali. U vrijeme komunizma nije bila zabranjena, ali samo na papiru. Ako je netko išao u crkvu, bio je izvrnut ruglu jer je zaostao, jer se tamo nije ništa imalo za naučiti, itd. Ako smo išli na vjeronauk, na ispovijed, opet smo trpjeli ruganje i ismijavanje. Bilo je onih koji su nas pratili

kako bi nas mogli izdati kada smo bili u crkvi i na ispovijedi. Na Božić, ako je bio radnim danom, morali smo obavezno ići u školu jer onaj tko nije išao, bio je protivnik sistema. Išli smo u školu jer, kako kaže stara izreka: Što se mora nije ni teško, ali

„Vjera je bila dio nas, naših roditelja i puno generacija unatrag. Tako su nas odgajali. U vrijeme komunizma nije bila zabranjena, ali samo na papiru.“

ako se nešto mora, onda nije ni lako. Sve je to, hvala Bogu, bilo potrebno jer smo sve to trebali preživjeti kako bismo dočekali da slobodno idemo u crkvu kad hoćemo.“

„U doba moje mladosti, prije nekih 50-tak godina, tu na ovom području nismo imali takvih problema s našim aktivnim sudjelovanjem u crkvenim aktivnostima. Sjećam se da smo još kao djeca išli na vjeronauk. Znali smo bježati niz breg da što prije dođemo u crkvu kako bi molili svibanjske pobožnosti. Obavezno smo svetkovali dan Gospodnji i sve lijepo pripremili da nedjelju dočekamo što je moguće svečanije. Živjeli smo aktivno svoju vjeru koja je ostala zacrtana duboko u našim srcima i, iako su se mijenjali različiti sustavi, to nam nitko nije mogao osporiti. Nismo imali problema sa vanjskim utjecajima te nam nitko nije mogao zabraniti to u što smo vjerovali.“

B.K.

Dragica Burić - Nikšićanka

M.D.: *Poštovani gospodine Iviček, Vi ste jedan od aktivnijih župljana naše župske zajednice pa bismo željeli da s nama podijelite svoja životna iskustva.*

Dragutin Iviček: Rođen sam 22. 8. 1935. god. u selu Hudi Bitek, kraj Brezovice. U siječnju 1939. god. došao sam se u Stupnik, današnje Lučko, s roditeljima i bratom Zvonkom. Tu su roditelji izgradili kuću koja se i danas nalazi u Ulici F. Puškari-

"Sjećam se kako sam za vrijeme rata s konjem i kolima išao u Zagreb."

ća. U Lučkom su rođene sestre Marija, Đurđa i Ankica te braća Zlatko i Ivica. Hvala dragom Bogu, svi smo još živi, rado se posjećujemo i družimo. Roditelje smo poštovali jer su nas učili kako trebamo živjeti u kršćanskoj vjeri, međusobnoj ljubavi i poštivanju starijih. Kada sam navršio 7 godina, u jesen 1942. god., krenuo sam u školu. Iako je bilo ratno vrijeme, nastava se održavala svakoga dana. Učiteljica je bila jako stroga, ali pravedna. Zvala se Anka Piškulić. Đaci su uvijek morali sjediti na mjestu koje im je odredila učiteljica i nisu se smjeli međusobno mijenjati za mjesta. Za vrijeme nastave u razredu je morala vladati apsolutna tišina. Rat je sve više bjesnio na ovim prostorima i 1943. godine Nijemci su zauzeli našu školu. Tada smo u školu išli u Gornji Stupnik (kod obitelji Trgovac), a u treći razred smo išli u školu kod obitelji Golub u Lučkom. Nakon rata,

u četvrti razred smo išli u našu pravu školu u Lučkom. Upravitelj škole je bio Rudolf Vukadinović, a njegova supruga Ivka je bila učiteljica. Oni su stanovali u stanu koji se nalazio u sklopu školske zgrade. Osim njih u školi su još stanovali učiteljice Piškulić i Šlezinger.

Sjećam se kako sam za vrijeme rata s konjem i kolima išao u Zagreb. Tata je u to vrijeme bio sudac porotnik pa je često morao ići u Zagreb. Dok je tata obavljao svoj posao, ja sam čuvao konje i hranio ih na Jelačić placu, pored Gradske kavane. Radi toga, puno puta sam izostao s nastave. Zadaću sam pisao navečer. Istina, za zadaću nismo mogli puno pisati jer se pisala s kamenčićem za

električara. Uz školovanje smo imali i svakodnevni praktični

"Istina, za zadaću nismo mogli puno pisati jer se pisala s kamenčićem za pisanje, na pločici veličine cca 25 x 15 cm. "

rad. Tako su se nekada učili svi zanati jer ono što se naučilo u školi moralo se znati primijeniti u praksi. S nepunih 17 godina otišao sam raditi u Gračac. Od tada sam proputovao kroz mnoge krajeve i svoj radni vijek završio 1991. godine. Iako u mirovini, ne odvajam se od svog električarskog alata i rado popravim sve što mogu.

pisanje, na pločici veličine cca 25 x 15 cm. Po završetku četverogodišnjeg školovanja krenuo sam u školu u Zagreb. Godine 1948. osnovana je Škola učenika u privredi u Lučkom (današnja firma „Fadalti“). Tu su se mogli izučiti različiti zanati. Želio sam biti električar i 1949. godine upisao sam zanat za

M.D.: *U današnje vrijeme velike su mogućnosti za školovanje. Gdje se i kako nekada išlo u školu? Tko je mogao studirati i što se studiralo u vrijeme vaših mladenačkih dana?*

Dragutin Iviček: Poslije rata postojala je škola „petoljetka“. Neki su išli u peti razred, a neki

su završili samo 4 razreda. U daljnju školu, odnosno u tadašnju gimnaziju, išli su samo mladi iz bolje stojećih (bogati-

“Ljudi su potajno nosili djecu na krštenje jer mnogi, koji su bili u „Partiji“, nisu smjeli javno krstiti svoju djecu.”

jih) obitelji, a njih je bilo jako malo. Otvaranjem Škole učenika u privredi, mnogima je pomoglo završiti zanat i tako su postali dobri majstori. Malo tko je mogao studirati jer nije bilo sredstava, a ni prijevoza do Zagreba. U Zagreb se išlo zaprežnim kolima ili pješke. Knjige su uvijek bile skupe, a školovanje je dugo trajalo pa roditelji nisu mogli omogućiti studij, iako je bilo mnogo nadarenih dječaka i mladića.

M.D.: Vi redovito pratite događaje u našoj župi. Danas se mnogo govori o vjeri, vjeronauku. Kako je to bilo u vrijeme vašega djetinjstva i mladosti?

Dragutin Ivčiek: Za vrijeme Drugog svjetskog rata vjeronauk se održavao u školi. Nedjeljom smo morali doći u školu i onda smo zajedno s učiteljicom odlazili u crkvu na „poldanju” misu. U crkvi su dječaci stajali s desne strane, a djevojčice s lijeve strane ispred oltara. Đaci nisu smjeli sjediti za vrijeme svete mise. Kada su bila proštenja u drugim župama uvijek smo s roditeljima odlazili u te župe. Poslije rata, vjeronauk je bio zabranjen u školama. Vjeronauk se održavao ponekad

nedjeljom i to samo za prvopričesnike i krizmanike. Bilo je to doba komunizma i strogo se pratilo tko ide u crkvu. Ljudi su potajno nosili djecu na krštenje jer mnogi, koji su bili u „Partiji”, nisu smjeli javno krstiti svoju djecu. Često puta su bake, u dogovoru sa svećenikom, potajno krstile djecu. Osobno sam uvijek javno išao u crkvu i nikada nisam imao problema.

M.D.: Danas se društveni život sveo na susrete po „kafićima” i restoranima. Kako je to bilo nekada? Gdje su se mladi susretali i družili?

Dragutin Ivčiek: Poslije Drugog svjetskog rata održavale su se tzv. Seljačke zabave nekoliko puta godišnje. Na te zabave

ri kako se ponašaju za vrijeme plesa. Mladići su s djevojkama mogli razgovarati samo uz prisutnost majke. Tada nije bilo puno restorana i „kafića”, a nije bilo ni novaca da bi se moglo trošiti. U gostionice se rijetko zalazilo. Nekad se išlo na pašu s kravama i svinjama pa su se tu mladi mogli družiti. Djevojke su obično tada radile ručni rad (vezle), a mladići su kartali i radili u polju.

M.D.: Svjedoci smo velike krize u našem društvu vezane za rad i zapošljavanje. Gdje se prije zapošljavalo i koja su zanimanja bila tražena? Treba li iskoristiti zemlju koja stoji neobrađena?

Dragutin Ivčiek: Poslije rata bilo je mnogo porušenih zgrada pa

mladići su išli sami, a djevojke u pratnji svojih mama. Kada bi glazba zasvirala, mladići su morali pitati majke da im dozvole plesati s njihovim kćerima, a nakon plesa otpratili bi djevojku do njene majke uz zahvalu. Majke su sjedile na klupama i dobro pratile svoje kće-

je trebalo graditi i obnavljati. Majstori su uvijek bili traženi jer su znali obavljati svoj posao. Oni koji su radili u državnoj službi, nakon rada su trebali odraditi i „dobrovoljni” rad kada se nešto veće gradilo npr. škola, bolnica... Svaki muškarac stariji od 16 godina dobio je

“Djecu treba odgajati tako da poštuju starije i međusobno se uvažavaju, da imaju odgovornost, naučiti ih radnim navikama od malih nogu, ali im dati i poštivati njihova prava.”

zaduženje koliko je radnih sati trebao odraditi za neku akciju. Ljudi iz ovih krajeva morali su ići u Gorski kotar s konjima i raditi u šumi po trideset dana, bez naknade. Dobivali bi samo hranu za konje i sebe, a spavali su u štalama. Pedesetih godina otvarale su se tvornice pa su mnogi našli posao u njima. Nažalost, danas je i mnogo neobrađene zemlje. Nekada su ljudi živjeli od zemlje. Tko je imao zemlju bio je bogat, jer ga je zemlja hranila. Danas govore da se ne isplati obrađivati zemlju, ali ako bi mi više obrađivali zemlju ne bi trebalo uvoziti toliko hrane iz drugih država. Na našoj zemlji uvijek su dobro uspijevale kulture koje su se sijale i sadile. Trebalo bi to iskoristiti, a ne poljoprivredno tlo pretvarati u šikaru.

M.D.: *Svjedoci smo krize obitelji. Mnogo je razvedenih brakova. Kako su se sklapali brakovi koji danas slave pedeset i više godina zajedništva?*

Dragutin Iviček: Danas je sasvim drukčije nego nekada. Mladi nisu živjeli zajedno prije braka niti su „hodali” godinama. Obitelji su se dogovorile i vodilo se računa kakva je koja obitelj. Ako su se mladi simpatizirali, došlo je do zaruka i dogovora kada će biti svadba. Mlada je, u kući svoga muža, poštivala njegove roditelje i ako

je bilo nekih nesuglasica snaha je morala preko toga prijeći. Mislim da je kriza braka nastala jer se supružnici ne poštuju, ne opraštaju jedno drugome ni sitnice. Supružnici se moraju dogovarati oko svega, posebno oko odgoja djece. Obitelji, nažalost, provode veoma malo vremena zajedno. Svi jure za zaradom, kako bi djeca imala što više, a ne razmišljaju koliko su ljubavi pružili toj djeci i kako su ih odgojili. Nestalo je uzajamnog razumijevanja i supružnici jedno drugo doživljavaju kao objekt, a ne kao osobu ravnopravnu sa sobom u svemu. Mladi olako shvaćaju značenje riječi „ljubav” i „vjernost”. Danas se mladi upoznaju i već za nekoliko dana žive zajedno. To se produljuje kroz nekoliko godina, a zapravo misle da nemaju obvezu jedno prema drugome jer nisu vjenčani. Kada se ljudi vjenčaju moraju shvatiti da je brak za uvijek, a ne za godinu ili dvije.

M.D.: *Kada se govori o mladima često se čuje kako su mladi dezorijentirani u svojim stavovima i htijenjima, skoro izgubljeni. Što mislite zašto je tako i što biste Vi poručili mladima?*

Dragutin Iviček: Mladima je danas veoma teško jer se ljestvica vrednota u društvu promijenila u odnosu na prijašnja vremena. Prije su probleme

djece rješavali samo roditelji i učitelji, a danas je djeci dana prevelika sloboda; djeca rade što hoće i razmišljaju da su uvijek u pravu. Djecu treba odgajati tako da poštuju starije i međusobno se uvažavaju, da imaju odgovornost, naučiti ih radnim navikama od malih nogu, ali im dati i poštivati njihova prava. Roditelji bi trebali provoditi više vremena s djecom, pokazati im ljubav, a učitelji u školi bi trebali djecu malo više odgajati, a ne samo obrazovati. Nažalost, roditelji danas nemaju nikakva odgojna prava na djecu jer i za najmanju sitnicu djeca se prijete „plavim telefonom”.

M.D.: *U našoj župi ste veoma aktivni član Caritasu. Smatrate li da Caritas dovoljno djeluje? Kako danas pomoći onima kojima je pomoć potrebna? Je li dovoljna samo materijalna pomoć?*

Dragutin Iviček: Radostan sam što mogu svojim radom pomoći potrebitima u Caritasu. Caritas u našoj župi djeluje veoma dugo i do sada smo pomogli mnogima kojima je pomoć bila potrebna. Trebalo bi biti više volontera i to mlađih koji bi obilazili starije i nemoćne osobe. Njima treba ponekad pospremiti kuću, donijeti drva ili hranu iz trgovine, ali često puta im je lijepa riječ i razgovor potrebna od materijalnih dobara.

M.D.: *Sigurno promišljate o našoj župskoj zajednici. Jeste li zadovoljni radom u župi, suradnjom vijećnika i župnika,*

aktivnostima koje se provode u župi?

Dragutin Iviček: U Župskom pastoralnom vijeću sam od samoga početka njegova osniva- nja u našoj župi, tj. od dolaska u župu prečasnog gospodina Dragutina Komorčeca za žu- pnika. U župi se uvijek nešto radilo i vijećnici su aktivno su-

djelovali u svim akcijama. Da- nas se vijećnici sastaju prema potrebi i uvijek su na raspolo- ganju gospodinu župniku vlč. Vjekoslavu Pavloviću. Hvala dragome Bogu, evo upravo se završava izgradnja našeg novog Pastoralnog centra. Naš župnik je veoma aktivan i nama vijeć- nicima je radost što možemo sudjelovati u akcijama koje on

poduzima u župi.

M.D.: Gospodine Iviček iskreno se zahvaljujem na Vašim riječi- ma. Vjerujem da ćete obogatiti naše čitatelje svojim iskustvima i potaknuti mlade da se uključe u rad naše župske zajednice.

Razgovarao: Milan J. Desnica

„Doista, gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce.“ (Mt 6, 27)

Priredila: Tihana Golubić

- Jadan ti je ovo život u kojem ne možeš zaraditi dovoljno za životne potrebe
- Bolje s tim završiti što prije.

Odjednom se nezvana pojavi dobra vila: "Pri- jatelju, ne čini to. Ja ću ti pomoći!" Poučen vicevima o zlatnoj ribici taman je htjede otjerati kad...

vila mahnu čarobnim štapićem i gle ... nasred sobe škrinja puna blaga ...

I nestade samozatajne vile dobročiniteljice, a naš prijatelj ne može doći k sebi ... Pa zar još na ovom našem svijetu ima toga da ti netko pokloni škrinju blaga i nestane ne očekujući ni "Hvala!"

JUHUUUUU ... skoči naš prijatelj od radosti... ali...

Kh ... kh ... khhh ...

GDJE JE BLAGO TVOJE, TAMO JE I SRCE TVOJE ...

Stopama bl. Marije Terezije (Rim 22.-25.3.2012.)

Tekst: Ana Pavković

Kako naći riječi kojima bi se opisalo sve ono što smo doživjeli na ovom hodočašću? Odlazak u vječni grad Rim bio je za nas neprocjenjivo iskustvo. Svatko je krenuo sa vlastitim molitvama i traganjima kako bi se na stazama naše blažene Majke Marije Terezije obogatili milostima te smo, zaista, kroz ova 4 dana ispunili svoj duh i tijelo Božjim blagoslovom.

Prvi dan posjetili smo Ro-

cca di Papa, imali sv. misu u samostanskoj kapeli sestara te razgledali spomen sobu blaženice i župnu crkvu. Sljedeće što smo posjetili bila je Via Appia Antica, crkvu Quo vadis, baziliku sv. Pavla, Scala Santa, baziliku sv. Ivana Lateranskog, crkvu Jeruzalemskog križa te smo otišli u samostan Monte Mario i hotel sestara gdje smo bili smješteni. Ovaj ispunjeni dan završili smo večerom, križ-

nim putem i zahvalom dragom Bogu za sve milosti pružene u tom danu.

Sljedeće jutro započeli smo na najbolji mogući način, sv. misom, a zatim se uputili u San Pietro in Montorio tj. mjesto gdje je prema predaji bio razapet sv. Petar. Prošetali smo se do crkve Santa Maria della Scala gdje se naša blaženica molila pred relikvijama sv. Terezije Avilske i postigla uslišanje svih

molitava tako da smo i mi uputili svoje molitve dragom Bogu u istoj crkvi. Nakon razgledavanja, uputili smo se preko mosta Ponte Sisto prema crkvi Al Gesu. To je mjesto gdje se isto tako blaženica molila, a gdje se ujedno nalaze i relikvije sv. Franje Ksaverskog. Potom smo krenuli na razgledavanje trga

na Kapitoliju i crkve Ara Coeli gdje se nalazi grob bosanske kraljice Katarine Kotromanić. Nakon toga smo se uputili prema Piazza Venezia tj. prema središtu Rima gdje se nalazi monumentalni spomenik - Oltar domovine. Od ostalih mjesta koje smo posjetili do kraja putovanja mogu se navesti:

Crkva 12 apostola, sveučilište Gregoriana, Papinski biblijski Institut, Fontana di Trevi, S. Maria sopra Minerva - grob sv. Katarine Sijenske, Pantheon, Piazza Navona, S. Luigi dei Francesi, S. Agosto - grob sv. Monike, crkva Sv. Petra u okovima, iskopine rimskog trga Forum Romanum, Koloseum, svetište Gospe od Sveudiljne pomoći i bazilika Santa Maria Maggiore.

Na kraju, mogu samo zahvaliti dragom Bogu na milosti ovoga putovanja i zajedništva sa ostalim članovima karmelske zajednice. Hodati stopama bl. Marije Terezije otvorilo je u nama nov duh prepun poleta, molitve i dubljeg promišljanja te smo zaista radosni završili još jednu karmelsku avanturu. Stoga, pridružite nam se na nekom od slijedećih putovanja. Vjerujte mi, obogatit ćete svoj i život svojih bližnjih.

„Boga u svima gledati, Bogu u svima služiti, Boga u svima ljubiti“

(GESLO BL. MARIJE TEREZIJE OD SV. JOSIPA; UTEMELJITELJICE KARMELIČANKI BSI)

Sveci su djeca svoga vremena i poneke njihove riječi, upute i savjeti koje daju svojim duhovnim sinovima i kćerima odnose se na konkretne situacije i događaje vezane uz društveno okruženje i vremenski okvir u kojem djeluju pa se teško mogu doslovno primijeniti u naše vrijeme. Ipak, postoje misli i riječi koje su „svevre-

menske“, koje su univerzalne, primjenjive u svako vrijeme i svatko u njima može naći poruku za sebe. Takve su i riječi gesla naše bl. Utemeljiteljice koje ona navodi u svojoj autobiografiji opisujući svoj život i nastanak Družbe karmelićanki Božanskog Srca Isusova: „Boga u svima gledati, Bogu u svima služiti, Boga u svima ljubiti.“

Njzino životno geslo iščitava se iz cijeloga njezinog života. Cijelo njezino djelo osnivanja Karmela BSI i sve što je povezano s njegovim nastankom prožeto je porukom koju donose riječi gesla. Blažena Utemeljiteljica radila je s ljudima nadahnuta uvjerenjem da je u svakom čovjeku skriven Bog i da Ga treba otkriti u sva-

koj ljudskoj duši. Ona je uistinu Boga u svima gledala, Bogu u svima služila i Boga u svima ljubila. Dokaz tome su nebrojena djeca i starci u domovima i mnoštvo sestara u samostanima diljem svijeta u godini njezine smrti.

Razmišljajući o riječima gesla, nameće se pitanje od kuda Blaženici ova formulacija. U autobiografiji čitamo da je bl. Utemeljiteljica svakodnevno čitala Sveto Pismo. Riječ Božja bila joj je hrana kojom je hranila svoju dušu i oplemenjivala svoje spoznaje. Stoga su riječi gesla odraz Riječi Božje. One se mogu posebno povezati sa dvije Božje zapovijedi ljubavi: „Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, svom dušom svojom i svim umom svojim i ljubi bližnjega svoga kao sebe samoga“ i sa Isusovim riječima: „Što god učiniste jed-

sasvim konkretno oblikovala svoju duhovnost i apostolat u skladu s Božjom Riječi. Zanimljiva činjenica je i to da je ovu praksu usvojila u svojoj obitelji, odnosno da je obiteljskim odgojem u vjeri bila usmjeravana na osobnu izgradnju svog vjerničkog identiteta.

Povezujući geslo sa konkretnom svakodnevnicom danas, možemo izvući nekoliko zaključaka. Posredno, riječi gesla koje su nastale nadahnute praksom čitanja Svetoga Pisma posreduju nam spoznaju o potrebi obiteljskog vjerskog odgoja u kojem posebno mjesto zauzima čitanje i razmišljanje nad Svetim Pismom koje bi svakom vjerniku trebalo biti temeljno duhovno štivo. Neposredan učinak gesla bl. Utemeljiteljice na naš svakodnevni život odnosi se na život duhovnosti i apostolat. Ona, koju je

sestrama kao temeljni identitet naše Družbe: tražiti Boga i živjeti u Njegovoj prisutnosti. To podrazumijeva duboki odnos prijateljstva s Bogom koji se razvija kroz molitvene trenutke s ciljem da misli, riječi i djelovanje budu prožeti Božjom prisutnošću u svakom trenutku. Život u Božjoj prisutnosti čini da se s vremenom na sve stvari i stvarnosti života gleda Božjim očima. U svemu se prepoznaje Njegova prisutnost što nedvojbeno ima učinak i na konkretno djelovanje u konkretnim životnim situacijama s konkretnim osobama. Stoga su riječi naše bl. Utemeljiteljice aktualne i danas te nama sestrama kao i laicima koji u svijetu žive duhovnost Karmela BSI ostaju kao trajno nadahnuće i usmjerenje u našoj svakodnevici. U duhu riječi gesla nastojimo se kroz molitvu iznutra izgrađivati u osobe koje su spremne razumjeti, suosjećati, prihvatiti i pomoći svakome tko se nađe na našem životnom putu. Svima nama koji se trudimo živjeti naše osobno posvećenje gdje god da se nalazimo, neka bl. Marija Terezija od sv. Josipa izmoli milost da otkrivajući ljepotu i bogatstvo Svetoga Pisma oblikujemo svoje živote Riječju Božjom u obiteljskom i vjerničkom zajedništvu.

sestre karmelićanke BSI, Hrv. Leskovac

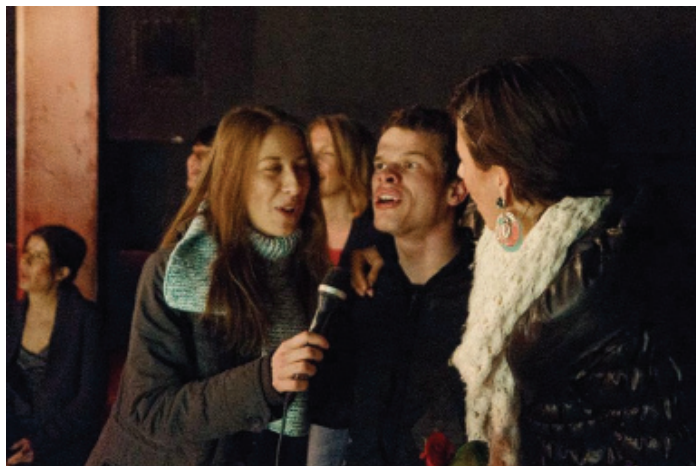
nom od ovih najmanjih, meni učiniste“. Njegujući praksu svakodnevnog čitanja Svetog Pisma bl. Marija Terezija je

osvojila karmelska duhovnost, živjela je ideal te duhovnosti na sasvim konkretan i djelotvoran način te ga je ostavila svojim

Donosimo vam i svjedočanstva članova Zajednice karmelskih laika i Mladih Karmela BSI o geslu koje bitno obilježava njihovo poslanje, duhovnost

i svjedočanstvo vjere. Ljepota njihovog iskustva i riječi izvire iz ljepote kojom odiše duh Karmela. Upustimo se, stoga, u promatranje bogatstva koje nam je darovano...

„Pitam se, kako opisati riječima što to znači zaživjeti ovaj slogan u svakodnevicu. U zajedništvu s mladima Karmela

BSI naučila sam što to uopće znači, a to je upravo ono što i čujemo; u svima Boga gledati (tražiti dobro u ljudima), Bogu u svima služiti (iz ljubavi prema Njemu) i Boga u svima ljubiti (u svakome od nas je Bog, na Njegovu smo sliku stvoreni). Nije nimalo lako potpuno se pridržavati ovog slogana jer kad tad izviri naš vlastiti ego, a onda sve ostalo nekako dođe u drugi plan. Bitna je ustrajnost tj. iz dana u dan kretati iznova, ali ako ustrajemo, ispunimo se posebnom radošću, Božjim blagoslovom. Taj blagoslov vidljiv je na licima sviju nas nakon dana provedenog na radionica-ma za potrebe drugih ili nakon vjeronauka, duhovnih vježbi...

Svima su lica ozarena Božjim blagoslovom. To nam daje jednu posebnu vrstu zadovoljstva, onog dubokog i iskrenog jer dok dajemo, puno više primamo. Uistinu, sretni smo što možemo davati!!! Ovaj slogan puno je više od samog slogana, to je stil života! To je naš put prema Nebu!“

(N.N.)

rezije pomaže mi gledati ljude u svome okruženju kao jedinstvene Božje kreacije vrijedne potpunog poštovanja. Vjerujem da kod Gospodina nema privilegija po rodu i staležu, već po milosrdnom srcu i ljubavi za čovjeka. Nastojim na taj način živjeti u svom privatnom i radnom okruženju, prihvaćajući ljude takve kakvi jesu i poštujući njihov život i odabir. Okolnosti današnjeg života i vremena prepune su iskušenja i potrebna je snaga na vlastitom putu vjere. Nju nalazim u ZKL-u gdje, sazrijeavajući u vjeri, znam da sam molitvom podržana i sigurna u putove kojima me Gospodin vodi.“

Dubravka Ferenac

„U svakom susretu ljude gledam s veseljem i blagoslovom. Radosna sam što mogu služiti i pomoći svaki dan svima i u malim stvarima. Blaženica mi pomaže da ljubim sve pa i one koji mi nisu simpatični. Zahvaljujem dragom Bogu što sam u ZKL-u jer se promijenilo mnogo toga u mom životu. Razumijem svoju obitelj u njihovim životnim tegobama. Molitva mi je na prvom mjestu. Želja bi mi bila da moja obitelj, prijatelji i susjedi osjete tu Božju ljubav, nadu i sigurnost, koju dobivamo svakodnevnom molitvom i vjerom u Boga.“

Ana Besedić

„Ljude sam gledala različito pa na neki način i djela. Netko mi je bio drag, netko simpatičan, netko neprihvatljiv. Sada je drugačije jer sve prihvaćam sa njihovim manama i vrlina-

„Što za mene biti u zajednici? To znači da ja moram biti primjer ljudima iz te zajednice kako se živi vjera, kako se poštuju katoličke vrednote koje mi je usadila moja obitelj. Biti član zajednice je teška zadaća jer na nama je da pokažemo i drugim ljudima kako se živi i radi, kako se može raditi i moliti i to sve spojiti skupa sa Bogom. Mi smo svojim rođenjem dobili zadatak da svjedočimo vjeru i da živimo za ono što smo poslani. Svaki od nas ljudi je dobio svoj zadatak na zemlji od dragog Boga, a na nama je da ga ispunimo.“

Josip Devčić

„Geslo blažene Marije Te-

ma. Za sve njihove postupke nalazim opravdanje i prihvaćam ih onakvima kakvi jesu. Svi su oni samo Božji ljudi. Postala sam strpljiva, tolerantnija prema drugima, bolja u svojoj obitelji i radnoj sredini. Ljude sam počela više voljeti, pomagati im i biti uz njih u njihovoj potrebi.“

Nada Hećimović

„Upućeni smo jedni na druge i trebamo biti oslonac jedni drugima i upitati se: „Gospodine, što danas mogu učiniti za Tebe?“ Osjećaj sreće da pripadamo Isusovoj obitelji, da vučemo korijene od našeg Stvoritelja i da smo u Isusu i po Isusu nanovo rođeni.“

Mandica B.

„Geslo koje govori da treba ljubiti Boga u drugome, vidjeti Boga u drugome, služiti Boga u drugome! Ustvari, to je zakon življenja u Bogu, a taj zakon je ljubav i jedino ljubav je Bog! Zato moramo u svakomu gledati Boga i ljubiti Boga u svakomu! Od kada sam član Zajednice karmelskih laika,

puno jasnije razgovaram s Bogom i to mi je jako bitno jer tako lakše zadržavam duševni mir i samospoznaju. Upoznala sam jako drage ljude i zbog toga sam jako sretna! Ponosna sam na svoje članstvo i ponosno mogu kazati: Ja sam KARMELSKI LAIK!“

Višnja Bratanić

„Svaki čovjek dar je Božji. U njemu postoji puno toga dobrog, ali i grešnog. Nastojim u čovjeku gledati ono bolje, ono dobro, tražim u čovjeku Boga, ljubeći ga kao što ljubim Boga. Otkako sam član ZKL-a, nastojim se, uz pomoć Božju, svaki dan mijenjati sve više i više. Ako i jednu lošu stvar uspijem okrenuti na dobro, zahvalna sam Bogu, a i našoj dragoj zaštitnici Blaženoj Tereziji na pomoći. Neka mi i dalje bude bedem i zaštita.“

Marija Bedek

„Boga u svima gledati, Bogu u svima služiti, Boga u svima ljubiti za mene znači da mi je Bog uvijek blizu. Kad

god poželim, mogu Ga susresti u djetetu, čovjeku, bližnjem u potrebi. Pokloniti osmjeh, pomoći i kad pomoć nije zatražena, upoznati bližnjega, potrebitoga, služiti mu. Ovaj blaženičin poticaj divno je tumačenje smisla našeg života. Je li nam potrebno išta više da bismo bili sretni? Kako bi bilo divno kad bismo svi živjeli ovo načelo.

Lijepo je pripadati Zajednici karmelskih laika. Za mene je ona mjesto mog duhovnog rasta. U njoj sam mnogo naučila o molitvi i duhovnosti na vrlo poticajan način. Otkad sam u zajednici, više molim, više čitam o svojoj vjeri, više razmišljam o Bogu u svom životu. Otkrila sam i darove za koje nisam niti znala da ih imam, a sada su našli svoj smisao u služanju zajednici. Volim i naša hodočašća jer mogu još bolje upoznati ljude s kojima se susrećem u crkvi i na molitvi. To upoznavanje još više jača moj osjećaj pripadnosti zajednici. Volim osjetiti mir Karmela i nadam se da ću s vremenom i ja taj mir darivati drugima.“

Suzana Plavec

Intervju sa obitelji Krpan

U ovom broju Brazde, donosimo vam intervju sa mladom obitelji Krpan, čiji članovi na predan i požrtvovan način pružaju veliko svjedočanstvo vjere u našoj župnoj zajednici kao voditelji dječjeg crkvenog zbora „Ivanovi anđeli“, voditelji župnog mješovitog zbora, suradnici katehetskih i pastoralnih aktivnosti u župi, dobri prijatelji i vrijedan uzor mladima i obiteljima. Zato, neka ova priča o Tini i Mladenu Krpanu te njihovo troje djece, Antoneli, Editi i tek rođenom dječaku Teu, bude priča o istinskoj vjeri i svjedočanstvu koje se živi u svakodnevnicima. Onoj svakodnevnicima koja je obilježena svakojakim problemima, ali i istinskim životnim radostima.

Možete li nam se ukratko predstaviti?

Ja sam Tina, zaposlena u dječjem vrtiću „Izvor“ kao odgajatelj, a ja sam Mladen, zaposlen u Ministarstvu unutarnjih poslova kao službenik. Naše malo bogatstvo čine i naša tri anđela: Antonela - 7 god., prvi razred OŠ „Lučko“; Edita - 4,5 god., vrtičarka i malac Teo, star mjesec i pol dana. U braku smo od 2004. god., a vjenčali smo se u našoj bivšoj župnoj crkvi sv. Blaža gdje smo se i upoznali i odakle je zapravo priča s nas dvoje krenula. Upoznali smo se u zboru mladih „Esprit“ gdje sam ja pjevala, a Mladen je svirao te 2001. god. preuzeo vodstvo zbora. Tako je sve počelo i evo nas danas tu gdje jesmo,

zajedno u braku s našom djecom. Slobodno vrijeme, kojeg nam svima manjka, nastojimo provesti s djecom bilo u igri, šetnji, odlascima u kazališta, kino, s prijateljima ili rodbinom. U životu su nam, osim dječjih aktivnosti, engleskog i ritmike, zapravo sve aktivnosti vezane uz našu župu sv. Ivana Nepomuka tako da se nečim još dodatno i ne stigemo baviti, iako volimo vožnju biciklima. U župi smo angažirani na više polja. Mladen nedjeljom i blagdanima svira tri svete mise (ranu misu, misu s djecom i poldanju misu), a ja nastojim animirati dječji zbor „Ivanovi anđeli“, uključujem se u prigodne radionice s djecom, zajednički sređujemo tekstove pjesama za projektor za svaku sv. misu (na što nam, naža-

“Životno poslanje u obitelji i kroz obitelj je zapravo vrlo slično redovničkom poslanju.”

lost, ode jako puno vremena), pripremamo liturgijska slavlja, trudimo se zajedno s Marijom, Nikolom i Tihanom da to uvijek bude nešto djeci zanimljivo i različito. Zapravo, puno je toga o čemu bi vam mogli pričati, ali to bi nam uzelo previše vremena i ne bismo htjeli zvučati hvalisavo jer se zaista trudimo činiti sve na veću slavu

Božju.

Izabrali ste bračni i obiteljski život kao svoje životno poslanje. Koliko su, u tom smislu, brak i obitelj važni za vas i kako doživljavate njihov položaj u svjetlu vjere?

Ovo pitanje bismo najradije preskočili jer je toliko opsežno i na njega nema nekog jedinstvenog odgovora. Zaista ne bi voljeli da netko stekne dojam da se utvaramo i glumimo nešto što nismo. To vam je kao

da pitate stogodišnjaka o tome koji je recept za dugovječnost. Mislim da svaki brak i svaka obitelj ima svoju „priču“ i svoje svjedočanstvo. Ponekad se i sami pitamo kako je sve moguće uskladiti. Priznajemo, ponekad nas vrijeme, kao i većinu, gazi, ali mi se ne damo. Nekako kako godine odmiču, skupljamo to neko dragocjeno iskustvo, a to je zapravo Providnost

na je ta zdrava komunikacija, svakodnevna zajednička molitva, razumijevanje i beskrajno puno strpljenja. Sjećam se kada smo se vjenčali i kada je pod sv. misom propovijedao vlč. Domagoj Matošević. Znam da mu je prva rečenica bila: „Čovječe, ovo je kao na filmu. Mladenci, glazba, cvijeće itd..., ali, dragi Tina i Mladene, ne zaboravite da se na filmu svjetla gase i film

da ne stvaramo nikakve umjetne situacije. Možemo reći da nam je kuća i mirna luka i utočište jer se tu nekako najbolje i najljepše osjećamo, pogotovo kad smo svi na okupu. Mislimo da po ničem previše ne odudarimo od mladih kršćanskih obitelji.

Pitanje za djecu: Djeco, kada biste morali opisati svoju obitelj i svoje roditelje, što biste rekli?

Antonela: Imam mamu Tinu i tatu Mladena, seku Editu i napokon bracu. Zove se Teo i želja mi se napokon ostvarila - da bude braco, seku

“Važna je ta zdrava komunikacija, svakodnevna zajednička molitva, razumijevanje i beskrajno puno strpljenja.”

te se čovjek više nauči predavati svakodnevno Božjoj volji. Životno poslanje u obitelji i kroz obitelj je zapravo vrlo slično redovničkom poslanju. Možda zvuči čudno i neusporedivo, ali valjda je otprilike tako. Važ-

je zapravo samo privid...“ Iz tog razloga, uistinu nastojimo svakodnevno živjeti to bračno i obiteljsko zajedništvo bez previše filozofije, već se vodimo onime da su nam rukavi uvijek zasukani, da posla ima za sve te

već imam... I znaš, htjela bih onda uskoro opet još jednog bracu da se Teo ima s kim igrati. Mama je teta u vrtiću „Jagodama“ i meni je to super. Ja bih voljela biti teta u vrtiću kao moja mama jer je moja mama zabavna i uvijek smišlja neke igre, predstave, tulume, karaoke, fino kuha i uvijek da meni i Editi da s njom na šanku mijesimo kolače i režemo sve za kuhati. Tata radi u MUP-u sa kompjuterima i obožavam kad dođe doma s posla. Odmah se zažnjaramo i škakljamo pa se i Edita priključi... Onda se igramo skrivača i trčimo po stanu tak da deda i baka dole misle da je potres. Volim s tatom pjeva-

ti i super mi je kad mi dopusti da sviram klavir pa se zajedno smijemo kak to svemirski zvuči. Puno smo svi skupa i sad kad je Teo u kolicima mama ga vozi, a mi smo ostali na biciklima pa se furamo po kvartu i to mi je sad najbolje. Edita i ja smo sada zajedno u sobi i baš mi je super kaj nisam sama. Najviše se volim prije spavanja češkati po leđima i kad molimo svatko svoju molitvu dragom Bogu. Editine su najsmješnije.

Edita: Moji tata i mama su super jer me vole. I ja njih volim, a i dedu jako volim. Volim kad napravimo kokice i gledamo crtić u našoj sobi. Onda pijemo i sokić sa slamkama, nekad stavimo i limun i kišobrančić pa je to koktel. Oni ne vole kad hodam i jedem jer mrvim pa me zovu vrcko - mrcko. Imam i Antonelu i Tea. Njemu sam dala svoju sobu. Meni više ne treba. Tu imam i robu i barbike i crtiće. Sve. Mi se doma moramo sve dogovarati, nema tužibaba i to. Antonela me nekad ne sluša. Teo sluša, on spava i stalno mu moramo mijenjati pelene jer puno papa. Uvijek se dogovaramo i negdje idemo. Ja volim ići u kino, na more i u Liku jer tamo imam peseka.

Na koji način je započela vaša vjernička angažiranost u župi sv. Ivana Nepomuka? Možete nam istaknuti i posebna sjećanja koja vas vežu za vaš život u župi.

U Lučko smo doselili 2003. god. i još smo godinu i nešto sitno bili vezani uz našu staru župu sv. Blaža gdje sam ja pjevala, a Mladen je vodio mlade.

To nam je bilo dosta naporno. Sjećam se kako bi ujutro otišli na posao pa u sv. Blaž i kući u Lučko, često i posljednjim autobusom. Te 2003. god. dogovorili smo se s našim mladima da nađemo nekoga drugog

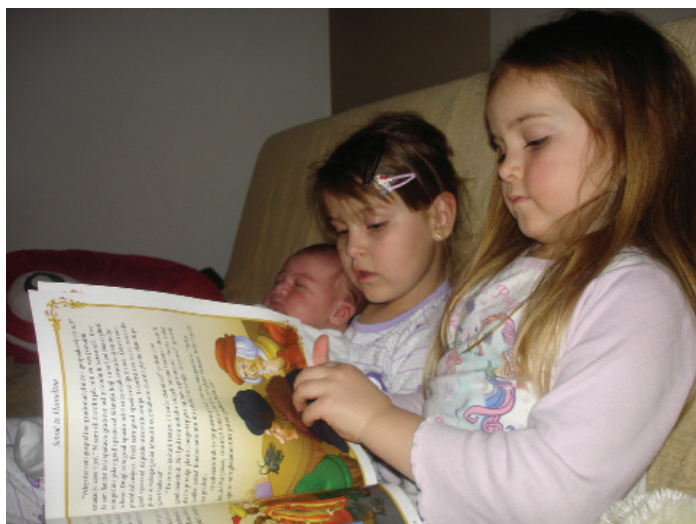
“Služba čitača, mladi, pastoralni vijećnici, čišćenje crkve i pastoralnih prostorija, sve je to gotovo „nestalo sa scene“.”

tko će ih voditi jer nama je to predstavljalo preveliki napor. Tako smo naišli na pokojnu prof. Ines Šarić Paulinić s kojom smo radili neko vrijeme i onda smo potpuno prestali s angažmanom.

Naš prvi kontakt sa župom u Lučkom bio je na blagdan Velike Gospe 2004. god., nekoliko dana prije našeg vjenčanja. Sjećam se, došli smo na večernju sv. misu i zapravo se iznenadili koliko je malo ljudi bilo u crkvi

i kako nitko neće svirati na misi na tako velik blagdan. Tada sam otišao pozvoniti na župni dvor, predstavio se i rekao što želim - uveličati misno slavlje pjesmom i sviranjem. Tako da sam prvu misu svirao u našoj župi sada već daleke 2004. god. Najveća podrška mi je bila i ostala moja supruga Tina.

Sada kad gledam na to vrijeme i sva protekla zbivanja mogu reći da su neke stvari bolje, a neke puno lošije. Služba čitača, mladi, pastoralni vijećnici, čišćenje crkve i pastoralnih prostorija, sve je to gotovo „nestalo sa scene“. Trudi nas se nekolicina i usudit ću se reći da je sve na našim plećima. Prevelik je to teret. Mnogi su skloni nedobronamjernim kritikama, neki preko imena župe žele steći osobnu slavu, a nažalost, najveći broj je onih koji šute, stoje sa strane i okreću glave kao da ih se ne tiče. Župljani su nam zaboravili što je to župa, a to je uistinu zajednica, obitelj vjernika koja zajedno, ponavljam, zajedno radi oko Božje stvari. Mnogo toga se može pokrenuti

i još više napraviti, ali premalo je onih koji žele ozbiljno raditi. U župi se radi sa ljudskim dušama, s ljudima svih uzrasta i na svim planovima, a te svijesti fali našim župljanima. Često imamo osjećaj da ljudi, kada im spomeneš župu, misle isključivo na svećenika i eventualno na sakristana, što je zapravo potpuno krivo i loše. Župa je svaki od nas koji se hrani na stolu Riječi i živi od Tijela Kristova. Tu bi se svi trebali zamisliti i pokrenuti se.

Voditelji ste i dječjeg crkvenog zbora u župi pod imenom „Ivanovi anđeli“. Možete li nam nešto kazati o raspjevanim pustolovinama s kojima ste se susretali pri njegovom započinjanju i kasnijem rastu s obzirom na sve veći broj pridošle djece?

Kao što je već poznato, naš župni dječji zbor „Ivanovi anđeli“ okuplja djecu različite dobi, od predškolaca pa sve do sedmog razreda. Kada je iz naše župe otišla Marijana Ilić, nastala je praznina i nitko nije jedno vrijeme svirao na dječjim misama. Pošto se je bližila Prva sveta pričest, razgovarao sam sa župnikom o tome da bi

trebali nešto poduzeti. Započele su prve probe sa prvopričesnicima i godinu smo izgurali do kraja. Probe su bile dobro posjećene i djeca su tražila i više. Tako je zapravo počela priča s „Ivanovim anđelima“ koja nema nikakve veze sa nekadašnjim Krijesnicama koje je vodila Marijana Ilić. Trenutno je „upisano“ preko 60-ak djece dok na probe, koje se održavaju petkom u 18h, redovito dolazi 50-ak djece. Valja istaknuti da Ivanovi anđeli nisu samo pjevači, već ujedno i ministriraju i čitaju na sv. misama. Svako dijete je dobrodošlo. Pri redovitim dolascima na probe i sv. mise djeca dobivaju članske iskaznice i na blagdan Duhova se „oblače“ u naše majice koje su bijele boje, sa sada već prepoznatljivim anđelom, i ono što je najvažnije, svaki član stavlja otisak svoje ruke na majicu kao neku vrstu pečata i pristanka. Mjesečna članarina iznosi moljenje barem jedne

krunice mjesečno. Pustolovina imamo svakakvih, od zajedničkih izleta, gađanja bombonima, „bojkota“ dosadnih pjesama, nadmetanja tko bolje pjeva

- cure ili dečki, itd.

Vrlo je važno reći da nam nije cilj postići nikakve vrhunske pjevačke ili ne znam kakve glazbene rezultate jer nismo tu radi toga. Trudimo se da zvučimo lijepo i dobro koliko god možemo, a svaka sv. misa je naš

“Često imamo osjećaj da ljudi, kada im spomeneš župu, misle isključivo na svećenika i eventualno na sakristana, što je zapravo potpuno krivo i loše.”

mali koncert našem prijatelju Isusu. Možda se neki s nama neće složiti oko toga, ali u crkvi nema mjesta za razvijanje glasovnih mogućnosti izvođenjem nekih repertoara dok će ostali vjernici zijeovati i brojati napuknuća po stropu. Uloga zbora u euharistiji je povezati narod Božji i svećenika, a to je upravo glavna i najvažnija razlika između profanog i liturgijskog pjevanja. Tako nastojimo odgajati naše anđele. Svaka naša proba je zapravo priprava za nedjeljna misna slavlja sa kratkim katehezama ili poučnim pričama. Isto tako, na kraju svake naše mise klanjamo se onome kome i pjevamo i tako mu radosno služimo, Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu.

Dugi niz godina djelujete na mnogim poljima pastorala u našoj župi. Što biste istaknuli kao glavne probleme pastoralnih previranja u župi te gdje

vidite mogućnosti poboljšanja i promjene?

Kako smo već ranije bili rekli, kad smo doselili i nakon nekog vremena dovršili djelovanje u svojoj bivšoj župi sv. Blaža, osjetili smo neku prazninu, ali smo dobili i poticaj našeg vlč. Zvonimira Sekelja da se ovdje aktiviramo te smo kasnije spoznali da sve ono što smo doživjeli i naučili, supruga na Pantovčaku sa šibenskim franjevkama i ja sa sestrama Naše Gospe, treba pretočiti ovdje i sada. Cijelo to iskustvo koje smo s njima stekli, jer to je zapravo i način života, odlučili smo ponuditi i ugraditi u našu novu župnu zajednicu. Nastojimo mnogo toga uvoditi, napose s djecom, ali i odraslima i možemo reći da svojevrsnog pomaka ima i neki se plodovi već vide. Mnogo puta kada bi naišli na poteškoće tražili smo savjete i odgovore od dragih ljudi i sestara sa kojima smo i danas u kontaktu. Možemo reći da nas je oduševila karmelska duhovnost i Božja ljepota koju smo pronašli i spoznali sa se-

“Nastojimo mnogo toga uvoditi, napose s djecom, ali i odraslima...”

strama karmelićankama BSI u Hrv. Leskovcu. To nam je dalo dobar vjetar u leđa i jak poticaj za daljnje djelovanje. Nemalo smo se neugodno iznenadili kada su nam pojedini župljani jasno dali do znanja da smo „doteplici“. To nas nije pokolebalo, ali nas je zaista iznena-

dilo. Upravo bi takve stvari i te ružne i nepotrebne podjele ljudi trebali iskorijeniti jer to je opasan korov za svaku dušu.

Ipak, mi ćemo reći da je više onih divnih ljudi koji su spremni svoje snage, volju, ljubav, znanje i vrijeme dati za svoju župnu zajednicu. Ne možemo da ne spomenemo naše drage Mariju i Nikolu, Tihanu Golubić, obitelj Paradžik, Antonija Jurišića, Anu i Katarinu Matijević, sestre Duić, sestre Penava i tako redom. Sve su to divne obitelji koje zajedno sa svojom djecom ugrađuju svoje živote u život naše župne zajednice. U župniku i našem vlč. Miji imamo potpunu podršku u svemu što radimo, ali moramo reći da nam je potrebno još ljudi, obitelji, mladih i djece koji zauzeto žele svjedočiti životom i poslanjem u našoj župi.

Potičemo sve one koji žele čitati, ministrirati, pisati, pjevati, čistiti ili neki drugi svoj talent ugraditi u dobrobit župe, neka se „probude“ i odazovu, neka se odvaže i krenu u akciju. Ne zaboravimo da ćemo biti odgovorni za to kakva će nam župa biti.

Na kraju, što biste poručili našim župljanima s obzirom na svoje vlastito životno i vjersko iskustvo?

Mislimo da smo rekli sve, gotovo i previše. Reći ćemo tj. pitati: Župljani, zašto na nedjeljnim svetim misama nema čitača? Zašto nam je župni zbor pred „izumiranjem“? Zašto ne možemo složiti jak i kvalitetan pastoralan tim?

Budimo svjesni da župu

čini svaki od nas koji u njoj živi. Budimo svjesni da će se naša djeca moliti u polupraznoj crkvi ako nastavimo dalje ovako malko djelovati i svjedočiti. Svi smo pozvani i imamo tu odgovornost. U župi nema povlaštenih mjesta. Neka nitko ne misli da je čitanje predviđeno samo za pojedince. Neka nitko ne misli da u dječjem ili

“Župljani, zašto na nedjeljnim svetim misama nema čitača? Zašto nam je župni zbor pred „izumiranjem“? Zašto ne možemo složiti jak i kvalitetan pastoralan tim?”

mješovitom zboru za njega nema mjesta. Ostavite zablude, zasučite rukave i prionite na posao. Također, svatko tko misli da može i hoće bolje pastoralno djelovati, neka se javi. Neka nitko ne misli da smo se mi kao obitelj ili pojedinci nametnuli ili zasjeli na neka voditeljska mjesta. Ne, nikako. Suprug, kao dječak, dobio je od bake molitvenik u kojem piše: “Kada umreš i tijelo ti polože u grob, gledaj da bude izmučeno dobrim djelima!”

Dragi naši župljani, odazovite se i zajedno djelujmo u duhovnoj i materijalnoj obnovi naše župne zajednice na sve veću slavu Božju. Neka nas sve blagoslovi dobri Bog i prati zagovor našega sv. Ivana Nepomuka.

Korizma u životu Karmela

Uskrsne radionice Mladih Karmela BSI

U korizmenom vremenu odlučili smo se za dobro. Željeli smo svoje vrijeme iskoristiti na kvalitetan način, na način koji bi duhovno obogatilo i nas i druge ljude iz naše okoline. Na ovogodišnjim uskrsnim radionicama okupio se velik broj mladih. Svrha je bila humanitarna, što je povećalo odaziv, a dio prihoda planiramo pokloniti djeci kuće sv. Josipa. Radionice su trajale oko tjedan dana, a sudeći prema odazivu ovo postaje tradicija iz godine u godinu. Svakodnevno su dolazili mladi i izrađivali različite uskrsne ukrase, a samostan sestara Karmelićanki BSI u tom periodu postao nam je drugi dom. Sve smo ukrase izradili do Cvjetnice kada smo započeli prodaju.

Radosna atmosfera, smijeh, pjesma, kreativnost i nove ideje obogatili su svaku radionicu. Bila je to prilika za međusobne razgovore, zbližavanje i druženje, ali uvijek u duhu Karmela

BSI i naše najdraže blaženice bl. Marije Terezije od sv. Josipa.

Tanja Ćurak

„Misije u gradovima“

Ovim putem vam prenosim blagoslov Duha Svetoga kojeg smo svi primili na Euharistiji u katedrali s Mladima Karmela u sklopu „Misije u gradovima“. Svetu Misu je predvodio naš dragi kardinal Bozanić koji nam je dao jedan veliki poticaj širenja Duha ljubavi, a čitav susret je bio uveličan prekrasnim pjevanjem zbora Mladih Karmela iz Hrvatskog Leskovca i Remeta. Naša zagrebačka katedrala je bila ispunjena mladima čija su lica bila nasmiješena što je bio, više nego dovoljan, znak prisutnosti Duha Svetoga. Uz molitvu i pjesmu završili smo svečanu Misu preporučivši se zagovoru našeg blaženog Alojzija Stepinca. U duhu zajedništva druženje smo nastavili ispred katedrale gdje smo se susreli osobno s kardinalom i svećenicima. Ovaj susret pamtit ćemo po predivnom osjećaju zajedništva

i molitve, ali i poruci ljubavi koja se nastanila u nama po Duhu Svetom, a preko nas i u svim drugima otvorenim srcima.

Križni put Mladih Karmela BSI

Ove godine, 31. ožujka, održao se prvi križni put Mladih Karmela BSI u Hrvatskom Leskovcu. Svaka postaja zaista je bila jedna stepenica u nebo. Tekst križnog puta pripremili su mladi, a bio je prilagođen postaji te upućivao na probleme svakidašnjice mladih, ali i svakog čovjeka. Nebo je posebno sjajilo toga dana, a zalazak sunca pored križa bio je čaroban. Citatima svetaca mogli smo doživjeti njihov pogled, njihov način shvaćanja patnje, opraštanja, trpljenja i poniznosti kako bi ga i mi mogli primijeniti u svome životu, a posebno u vremenu korizme da bi zajedno s Njime mogli uskrsnuti. Križni put završili smo s klanjanjem u kapelici, gdje smo i zahvalili Bogu na svim primljenim milostima.

Bdijenje Velikog Petka

Pokušat ću vam dočarati što sam doživjela prilikom bdijenja uz Isusov grob na Veliki Petak. U Hrvatskom Leskovcu okupilo se 29-ero mladih koji su bili spremni za molitvu uz Isusov grob do ranih jutarnjih sati. Okupili smo se nakon obreda te u tišini ušli u tajnovitost tog velikog dana. Isus odlazi s ove zemlje i pobjeđuje smrt... Napušten od svijeta, ili kako u Bibliji piše: „Kod Isusova križa stajale su njegova majka i sestra njegove majke, Marija Kleofina i Marija iz Magdale.“ (Iv 19,25) Mi smo se željeli bar ovaj dan pridružiti onima koji ga nisu napustili i na ovaj način izraziti Njemu svoju ljubav. Kroz čitavu noć imali smo razmatranja, čitali su se meditativni tekstovi, a mi mladi smo se po dvoje izmjenjivali klečeći pred Isusovim grobom. Kakav osjećaj... Savršenstvo! U tom trenutku, dok sam klečala pred grobom, postalo mi je strašno teško. Iako sam puno puta već bila na klanjanjima i klečala puno dulje, ovog puta bol je postala gotovo nesnošljiva i baš kad sam pomislila da više ne mogu, naša časna je počela govoriti riječi koje su me posebno dirnule: „Patnja je jedino što Nebo ne poznaje! Zahvali na toj patnji, jer te ona čisti

ovdje na zemlji da bi gore na Nebu zablistao...“ U tom trenutku sam rekla: „Isuse, hvala ti! Hvala ti da sam danas ovdje, da mi daješ križ, a time priliku da se očistim! Hvala ti! Želim postići stanje u kojem više neću tražiti da budem shvaćena, ali da shvaćam druge, i stanje u kojem neću tražiti da budem tješena, ali da druge tješim!“ Želim ići Njegovim putem, da se uzmognem uzdići iz svih ovozemaljskih problema i podići svoj pogled u Nebo te reći: Ja sam dijete Neba! Bilo je prekrasno primiti ovakvu milost, milost koja oslobađa... U tom trenutku sve je bilo tako jasno; čisto kao i ta „patnja“. Ljepota patnje se u ovoj večeri očitovala. Ljepota onoga što je On za nas učinio! I Bogu hvala na tome! U ponoć, potpunu tišinu prekinuo je pjev ptica. Da, upravo ono što čujete. Čudesan pjev ptica u noći, ali ne bilo kakvoj noći. Noći u kojoj je i nebo plakalo. Na tu večer, okupilo se 29-ero šimuna koji su svojevremeno odlučili ponijeti križ.

Na kraju, nadam se da sam vam uspjela prenijeti ono što ćete druge godine i vi moći doživjeti, jer je zaista neprocjenjivo iskustvo, milost! Mladi, iako u manjem broju, zadržali su se do šest sati ujutro i time dali svoj mali doprinos Velikom Petku.

Ana Pavković

Sveti Vinko Paulski

Tekst: s. Ivana Kučak, milosrdnica

Ovaj veliki svetac rodio se 1581. god. u Pouyu u Francuskoj, u siromašnoj seljačkoj obitelji. Unatoč siromaštvu, roditelji su ga školovali, nadajući se da će, ako postane svećenik, potpomagati obitelj. Zaređen je za svećenika s 19 godina. Inteligentan i snalažljiv, uspijevao je u radu i napredovao u karijeri. Bio je odgojitelj u grofovskoj obitelji de Gondi, milostinjar kraljice Margarete de Valois, osobni prijatelj i savjetnik kraljice Ane Austrijske, duhovnik svih francuskih galijaša, boravio među bogatašima i na kraljevskom dvoru. Samo je čudo milosti Božje da je Vinko i u tom društvu krenuo putem svetosti. Vođen Duhom Sve-

“Vođen Duhom Svetim, Vinko je shvatio da mora svoj život posvetiti potrebitima, najbjeđnijima, a u Francuskoj je u to doba bilo mnogo siromaha i beskućnika...”

tim, Vinko je shvatio da mora svoj život posvetiti potrebitima, najbjeđnijima, a u Francuskoj je u to doba bilo mnogo siromaha i beskućnika dok je plemstvo i vodeći stalež propadalo i ginulo na bojnim poljima i u dvobojima. Veleposjednici su vodili vjerske ratove protiv

protestanata koji su dobivali sve više pristalica. Svećenstvo je živjelo u neznanju i zaostalosti. Svi su iskorištavali narod, a nitko se za njega nije brinuo. Vinko Paulski je to sve vidio i razmišljao kako pomoći Crkvi

ljubavi čije su članice bile većinom iz visokoga plemstva te su revno dvorile bolesnike. Njihove milostinje su bile obilne, a djelovanje uspješno.

Općenito, u životu sv. Vinke žene su igrale važnu ulogu.

i Francuskoj. Već kao župnik u Chatillon-u osnovao je prvu bratovštinu kršćanske ljubavi (1617.) koja je imala zadaću da se brine za siromahe i bolesnike u župi. Nadzor nad takvim bratovštinama koje su se širile i po drugim župama povjerio je Lujzi de Marillac. Na prijedlog gospođe Goussolt osnovao je i bratovštine gospođa kršćanske

Bile su mu suradnice, savjetnice i novčano su ga pomagale. Bez njih bi mogao malo ili ništa učiniti. Uz pomoć grofice de Gondi osnovao je i Družbu svećenika misionara – lazarista koji su na njezinim imanjima seljacima držali misije. Kuća u kojoj su stanovali zvala se Kuća sv. Lazara pa su po njoj misionare prozvali lazaristima.

Kasnije su misionari u Kući sv. Lazara održavali duhovne vježbe za siromahe i tako ih pridobivali za čestit kršćanski život.

U želji da pomogne siroma-

“Trebalo je zalaziti u prljave i opasne gradske četvrti, pronalaziti siromahe, previti im rane, urediti ih, dati lijek, nahraniti...”

sima, Vinko je u suradnji s Lujzom de Marillac 1633. osnovao družbu Kćeri kršćanske ljubavi i slao ih u bolnice, staračke domove, sirotišta i župe. Gospođe i kćeri kršćanske ljubavi preuzele su u Parizu i brigu za nahoćad. Prvotna Vinkova zamisao o stalnom i organiziranom pomaganju siromasima umalo je propala jer su bogate gospođe htjele pomagati siromasima samo „izdaleka“, dati milostinjnu: novac ili hranu i – otići, no za istinsko služenje i djelotvorno pomaganje trebalo je mnogo više: trebalo je po cijelom gradu na leđima nositi lonac s juhom i dijeliti je po kućama. Trebalo je zalaziti u prljave i opasne gradske četvrti, pronalaziti siromahe, previti im rane, urediti ih, dati lijek, nahraniti... To je zahtijevalo cijelu osobu i to požrtvovnu i hrabru osobu. Takve su bile prve milosrdnice. Vinko je bio ponizan i jednostavan u govoru i vladanju. U radu je bio neumoran. Obnovio je vjerski život. Bio je najspretniji, a možda i najveći reformator klera. Njegovom zaslugom

osnovana su sjemeništa. Njegov utjecaj bio je velik među redovnicima i redovnicama, svećenicima i biskupima. Vinkov je život bio plodan. Ako bi i nestale njegove ustanove, ostao bi on, Vinko Paulski, neiscrpivi izvor duhovnog bogatstva, o kojemu André Frossard kaže: “Njegov je život bio Evanđelje”, ili “Gospodin Vinko ostaje neusporedivi vođa na putu ostvarenja ljubavi prema Bogu i prema čovjeku“. Srž njegove ljubavi prema bližnjemu je u tome što je bijednima i nesretnima vratio ljudsko dostojanstvo i pokazao da se ljubav ne može odijeliti od poštivanja.

Snagu za sve ovo crpio je pred Presvetim. Njemu je jedino bilo važno da u djelovanju ne izgubi kontakt s Bogom. Vodilo ga je bezgranično povjerenje u Božje vodstvo i

“Tek kada su susreli bolno ljudsko siromaštvo, ljude gladne i željne kruha i riječi, Vinko i Lujza čuli su Kristov glas. Promatrajući siromahe susreli su Krista.”

Božju providnost. “Kako bi naš Gospodin o tome prosuđivao? Kako bi se On ponašao u takvom slučaju? Što je On o tome rekao?”, pitao se često sv. Vinko, tako da je to postalo “kraljevsko pravilo” svih njegovih čina. Jezgra je, dakle, Vinkove duhovnosti raditi kao

Isus Krist. Stoga, sv. Vinko i sv. Lujza bili su mistici koje “nije vodila prividna slika Krista” jer su vidjeli Krista u siromasima. Tek kada su susreli bolno ljudsko siromaštvo, ljude gladne i željne kruha i riječi, Vinko i Lujza čuli su Kristov glas. Promatrajući siromahe susreli su Krista. Stoga duhovnost sv. Vinka i sv. Lujze možemo sa-

“Snagu za sve ovo crpio je pred Presvetim. Njemu je jedino bilo važno da u djelovanju ne izgubi kontakt s Bogom.”

žeti u riječ milosrđe. Milosrdnom ljubavlju osvajali su svijet svojih suvremenika. Njihovo zvanje bilo je: predati se Bogu i služiti bližnjemu te tako biti odgovor na glad za Riječju i za Kruhom. Njihova duhovnost jest Krist milosrdni, Krist siromašni, Krist koji trpi, Krist koji ljubi, Krist čije se lice prepoznaje u osobi svakog čovjeka, a posebno u licu siromaha.

Sveti Vinko umro je u Parizu 1660. godine kad je jutarnje zvono pozivalo na molitvu. Godine 1729. proglašen je blaženim, a 1737. svetim. Papa Leon XIII. proglasio ga je zaštitnikom svih karitativnih djelatnosti.

Jesi li bogat ili siromašan?

Preuzeto sa stranice Katehetskog ureda Splitsko-makarske nadbiskupije

Jednog je dana imućni otac poveo svoga sina da provede noć s jako siromašnom obitelji s ciljem da mu pokaže kako žive ljudi koji nemaju mnogo novca za trošenje.

jako lijep bazen, ali oni imaju rijeku. Mi imamo sunčani krov, ali oni imaju nebo sa zvijezdama i mjesecom. Mi imamo veliku terasu s predivnim vrtom, ali oni imaju šumu.“

što imamo, to je ponajviše rezultat našeg viđenja života. Ako imamo ljubav, prijatelje, zdravlje, smisao za humor, dobre čiste misli i sposobnost razlučivanja dobra od zla - ima-

Na povratku kući, otac upita sina što misli o tom iskustvu, a sin odgovori: „To je bilo jako lijepo iskustvo, oče. Naučio sam da mi imamo jednog psa, a oni imaju četiri. Mi imamo

Dok je dijete govorilo, otac je ostao bez daha slušajući što mu sin kazuje. Tada dijete doda: „Hvala ti što si mi pokazao koliko smo siromašni.“

Uistinu, kada mjerimo ono

mo sve u životu.

Stoga, zamisli se na trenutak i promisli: Jesi li bogat ili siromašan?

Vijesti iz Caritasa

Tekst: Mira Drobilo

Prošle se godine voditeljica našeg Caritasa, cijenjena gđa. Anđelka Bunić, zahvalila svima na dosadašnjoj suradnji te preputila mjesto predsjednika našeg župnog Caritasa jer je ona preuzela novu dužnost vođenja prve socijalno uslužne zadruge Martinov plašt. Ovom prilikom se gđi. Anđelki zahvaljujemo za sav nesebično uloženi trud i požrtvovnost koju je pružala dugi niz godina u našem ŽC i za pomoć koju nam još uvijek pruža. Mjesto voditelja još uvijek nije nitko prihvatio i u takvim okolnostima probleme rješavamo kolektivno.

Tijekom godine dana naš Caritas je potrebitima pomagao prema svojim mogućnostima. Podsjećamo da nemamo nikakvih donacija tj. potrebitima dijelimo isključivo ono što prikupimo od naših župljana.

Akcije prikupljanja hrane vezane su uz blagdane Božića i Uskrsa. Tu najviše pridonose djeca i roditelji Osnovne škole Lučko sa podružnicama u Stupniku i Ježdovcu. Zahvaljujemo se na suradnji vjeroučiteljima i nastavnicima, a posebno se zahvaljujemo i ističemo iznimno zalaganje ravnatelja Pave Šimovića. Organizirano je prikupljanje hrane i posredstvom prodavaonica Konzuma u Stupniku i Lučkom te kod dućana Marino. Stoga se zahvaljujemo anonimnim župljanima koji su velikim donacijama popunili košarice, a naročito u prodava-

vaonici Konzuma u Lučkom. Hvala i rukovodiocima i prodavačima spomenutih trgovina što se uključuju u humanitarni rad našeg Caritasa. Naši vrijedni volonteri, gosp. Iviček i Brnčić, zaduženi su za prenošenje namirnica iz trgovina u prostorije Caritasa gdje ostali volonteri od svega prikupljenog složde jednake pakete. Kod podjele paketa se vodi računa

o brojnosti obitelji i tom prilikom se paketi još nadopunjuju.

Uz nas volontere je uvijek i naš župnik Vjekoslav Pavlović. Nažalost, u dogovorima za predviđene aktivnosti uoči blagdana Uskrsa, vlč. Vjekoslav zbog bolesti nije mogao prisustvovati, ali njegov daljnji i vjerni angažman i dalje iščekujemo.

Tijekom prošle godine aktivnosti Caritasa su bile:

- podjela paketa korisnicima koji su osobno došli u Caritas;
- odvoženje paketa osobnim

automobilima korisnicima koji nisu u mogućnosti sami doći;

- podijeljeno 40 m³ drva;
 - podijeljeno 25 m³ otpadnih građevnih drva;
 - sudjelovanje u troškovima kod dvije sahrane;
 - plaćeni računi za struju jednoj jako potrebitoj obitelji;
 - nabava peći na drva za jednu obitelj;
 - posjet domovima umirovljenika;
 - održavanje i praćenje izgradnje novog Pastoralnog centra;
 - mjesečni sastanci svih volontera;
 - redovita dežurstva srijedom od 9-10 h i 17,30-18,30 h;
 - pomoć u odjeći i obući;
 - Odjeća i obuća je dostupna svim potrebitima kroz cijelu godinu, a višak odjeće se odvozi u centralno skladište Caritasa u Rakitje. Prošlu godinu se odjeća odvozila u četiri navrata. Zahvaljujemo se časnim sestrama iz Hrvatskog Leskovca i gđi. Verici Lacković na ustupljenom kombiju u tu svrhu.
- Svi naši volonteri od srca daju svoje slobodno vrijeme, usluge prijevoza i mnogo toga ostalog kako bi što više olakšali život našim socijalno ugroženim župljanima. Nažalost, volontera nema mnogo pa ovom prilikom molimo da nam se jave svi koji imaju dobro srce i razumijevanja za pomoć potrebitima.

Caritas na djelu - Iskustvo jedne obitelji

Tekst: Mira Drobilo

Caritas je u župi sv. Ivana Nepomuka tijekom ratnih godina bio vrlo aktivan jer su i potrebe, zbog velikog broja prognanika i izbjeglica koji su boravili u župi, bile velike. Zbog ratnih stradanja, sve donacije Caritasu bile su značajne i hvalevrijedne. Prestankom ratnih događanja i povratkom prognanika njihovim domovima, potrebe za pomoći Caritasu su prestale pa je zamrla i njegova aktivnost. Godine 2004., zbog gospodarske i socijalne situacije u Hrvatskoj, ponovo se pokazala potreba župljana za pomoći pa je zalaganjem župnika Vjekoslava Pavlovića župni Caritas ponovo formiran u rujnu 2004. god. Ponovnu aktivnost Caritasu je bilo teško započeti pa su korišteni različiti načini da se oblikuje lista korisnika. Korisnike Caritasu nalazili smo sami, iz podataka Centara za socijalnu skrb u Zagrebu i Samoboru, ili prijavom susjeda koji su znali da postoji potreba za pomoći. Pojedini korisnici su bili upućeni iz Centralnog Caritasu u Zagrebu, a kasnije su se, tijekom rada i razvoja župnog Caritasu, korisnici prijavljivali sami. Tako smo, preko Centra za socijalnu skrb iz Samobora, upoznali i obitelj o kojoj ćemo nešto više reći u ovom članku.

Radi se o četveročlanjoj obitelji koju su činili otac, majka, odrasli sin i kći. Nitko u obitelji nije bio zaposlen jer su otac i majka zbog zatvaranja podu-

zeća dobili otkaze, a sin je bio nezaposlen s nikakvim izgledima za stalan posao. Kćerka je povremeno radila različite poslove, ali nije imala nikakav stalni prihod. Kad bi zbog bolesti morala biti na bolovanju, otpustili bi je ili bi zbog uvjeta na poslu sama dala otkaz. Majka je, nakon gubitka posla, kraće vrijeme primala naknadu za nezaposlene, ali u vrijeme kad su postali korisnici Caritasu više nije imala nikakvih prihoda. Otac je primao naknadu za nezaposlene od 970 kn, a sin pomoć od 275 kn, što znači da su prihodi četveročlane obitelji iznosili 1245 kn (uz dodatnu pomoć dva puta godišnje od Centra iz Samobora). S takvim prihodima nije zamisliv ikakav, a naročito ne normalan život. Zbog godina, bolesti, a i zbog iscrpljenosti teškom obiteljskom situacijom, roditelji nisu imali nikakvih izgleda za ponovno zaposlenje.

Caritas je, u okviru svojih mogućnosti, povremeno obitelji davao manje novčane iznose, povremeno su plaćane režije, a kod podjele hrane uvijek se vodila briga da im se dostave paketi. Svake godine Caritas osigurava po 8 m³ drva za ogrjev, uz povremeno osiguranje građevinskog otpada koji se također može koristiti za ogrjev te su i ovoj obitelji bila omogućena drva. Prošle je godine, nakon kratke bolesti, umro otac obitelji. U troškovima pogreba, Caritas je pomogao s određeni-

nim novčanim iznosom. Prošle godine je i Caritasu doniran vrlo kvalitetan, praktički nov kuhinjski i sobni namještaj koji je također predan ovoj obitelji.

Kćerka je bila vrlo komunikativna i društvena, a sin je bio povučen te nije imao društvo vršnjaka, već se družio samo sa članovima obitelji i sa psom. Zalaganjem naše tadašnje voditeljice gđe. Anđelke Bunić, sin je već 4 godine uključen u rad Centra za rehabilitaciju u Zagrebu, gdje veći dio dana provodi u radionicama u društvu vršnjaka, ima osiguranu prehranu i plaćeno ljetovanje u društvu kolega iz Centra. U radu sa stručnjacima iz Centra došli su do izražaja njegovi talenti – izvanredno lijepo pisanje i izražavanje kao i umjetničke sklonosti.

Obitelj sada prima očevu obiteljsku mirovinu, koja iako skromna, ipak je više od sadašnjih prihoda. Majka se trudila svim silama zadržati optimizam i nositi se sa životnim teškoćama, što u datim okolnostima nije nimalo lako. Dugotrajna borba s različitim problemima ostavila je traga pa je prošle godine oboljela. Uspješno je operirana i dalje se liječi, a s bolešću se nosi vrlo hrabro i s puno optimizma. Nažalost, u najbližem okružju, a niti u za to zaduženim službama, nema previše suosjećanja niti razumijevanja za situaciju u ovoj obitelji. Vrlo često se nailazi na komentare i na pregršt

„dobrih“ savjeta što bi trebali napraviti i kako bi si mogli riješiti situaciju, a na žalost rijetko, osim najbliže obitelji, na pomoć.

Caritas u okviru svojih skromnih mogućnosti pomaže ovoj obitelji iako, zbog gospodarske situacije i gubitka posla, u župi ima sve više potrebitih.

Kako župni Caritas djeluje na temelju novčanih donacija i dobre volje naših župljana, on svojim djelovanjem samo raspodjeljuje pomoć koju doniraju naši župljani.

Strašno je da u relativno bogatom kraju, u kojem se nalazi naša župa, pokraj nas žive ljudi doslovce na rubu egziz-

stencije. Bilo bi dobro kad bi se toga barem povremeno sjetili i zbog toga se zasramili. Zato, kad dođete u napast da potrošite novac na potpuno nepotrebne stvari, sjetite se koliko ste s istim iznosom mogli pomoći onima koji si sami to nisu u mogućnosti.

Deset zapovijedi opuštenog mira

1. Samo danas truditi ću se proživjeti dan ne želeći riješiti probleme svoga života odjednom.

2. Samo danas paziti ću najvećom pomoćju na svoje nastupe: otmjen u vladanju, nikoga neću kritizirati, neću druge ispravljati i popravljati... samo sebe sama.

3. Samo danas biti ću sretan, jer sam siguran da sam stvoren za

sreću... ne samo na drugom svijetu, nego i na ovom.

4. Samo danas prilagoditi ću se okolnostima, ne zahtijevajući da se one prilagode mojim željama.

5. Samo danas posvetiti ću pet minuta svoga vremena dobrom čitanju; kao što je hrana nužna za život tijela, tako je dobro štivo nužno za život duše.

6. Samo danas učiniti ću dobro djelo, a da to nikome ne kažem.

7. Samo danas učiniti ću nešto što inače ne činim rado; ako u mislima osjetim da sam povrijeđen, truditi ću se da to nitko ne primijeti.

8. Samo danas načiniti ću točan raspored. Možda ga se neću točno držati, ali ću ga napraviti. Izbjegavati ću dva zla: napevu žurbu i neodlučnost.

9. Samo danas čvrsto ću vjerovati – čak i ako bi okolnosti pokazale suprotno – da se dobrostiva Božja providnost brine za mene kao da nikoga drugog nema na svijetu.

10. Samo danas neću strahovati. Naročito se neću bojati radovati svemu što je lijepo i vjerovati u dobro. Dano mi je 12 sati da činim dobro; mogla bi me obeshrabriti misao da to moram činiti cijeli život.

Papa Ivan XXIII.

Naša Prva pričest

(Prva pričest 22.04.2012. u našoj župi)

Tekst: Žaklina Besedić (mama Borne Besedića)

Krštenje je prvi, osnovni i temeljni sakrament Crkve. Drugi sakrament koji dijete prima je Prva pričest, a kada netko prvi puta pristupa euharistijskom stolu Isus kaže: „Tko jede moje tijelo i pije moju krv, u meni ostaje i ja u njemu.“

Smatram da se upravo zbog toga dijete mora pripremiti jer se tada prvi puta svjesno susreće sa tajnom pričesti kruha i vina. Prvi puta moje dijete aktivno sudjeluje u svojoj vjeri, biva s Bogom u vlastitom srcu i zajedništvu s Crkvom.

Euharistija je nešto uzvišeno i nešto u čemu se sudjeluje. U pripremu su uključene i vjeroučiteljice u župi, obitelj u kući i cijela zajednica. Prva pričest je i za mene i moju obitelj radosni događaj i u tome učestvuje cijela obitelj. Iz tog razloga, svoje dijete pripremamo samim svojim primjerom, molitvama, odlaskom na misu, ispovjedi i razgovorom o Prvoj pričesti. Dijete treba biti duhovno spremno za taj čin. Odlaskom mog djeteta na Prvu pričest i ja sama osjećam uzvišenje. Znam da će primanjem tog sakramenta moje dijete osjetiti prisutnost Isusa. Prva pričest i sama ispovijed je za moju obitelj i mene raščišćavanje grijeha i velika svečanost. To je dio života koji nikad ne zaboravimo. Uistinu, Prva ispovijed i pričest je dio nas.

Ovim putem bih zahvalila vjeroučiteljicama koje su našu djecu uputile u sve čari molitve i Crkve. Isto tako bih pohvalila našeg svećenika Matošević Miju što je mise upriličio i približio djeci na jedan poseban način.

Slatke dječje misli

Pripremila: Tihana Golubić

Moja mama ima bebu u trbuhu, ali ne znam kako ju je progutala.
Na mame se ne galami jer su one korisne.
Poluotok je otok koji još nije dokraja napravljen.
Što je čovjek stariji, njegovi zubi su sve skuplji.
Kada baku bole zubi, ona njih jednostavno ostavi u čaši.
Jednom sam bila tako bolesna i imala sam 40 kila temperature.
Ja nemam više baku jer su nju posadili na groblju.
Moraju li mame također jesti travu da bi im teklo mlijeko?
Izraelci su napravili zlatno tele jer nisu imali dovoljno zlata za zlatnu kravu.

Švicarske krave koriste se pretežno za pravljenje čokolade.
Kad se moj mlađi brat rodio, morali su ga staviti u akumulator.
Zoološki vrt je super stvar. Tamo možemo vidjeti i životinje koje ne postoje.
Životno osiguranje je novac koji dobije onaj koji preživi smrtni slučaj.
Razlika između sela i grada je ta što je trava na selu iz jednog dijela, a u gradu je isprekidana.
Ne znam koliko imam godina. To se stalno mijenja.
Svi psi vole vodu, a neki čak toliko da u njoj i žive. To su morski psi.
Krave ne smiju brzo trčati da ne bi prolile mlijeko.
Baka nam je otišla na onaj svijet. Sad i mi imamo nekog u inozemstvu!

Da mogu promijeniti svijet, što bih promijenio/la?

Pripremila: Marija Matešić

Donosimo vam nekolicinu misli naše djece o tome što bi oni promijenili u svijetu. Svakako pročitajte, jer njihove dječje misli često mogu nadglasati našu „odraslost“...

Htjela bih da sva djeca na svijetu imaju dobre ocjene, da svi loši i zli ljudi postanu dobri i poštene i da se svi na svijetu vole kao braća i sestre.

Ivona Ivić, 3c

Htio bih promijeniti svemir u plavu boju i životinje da budu cool.

Paolo Barać, 3c

Promijenio bih naočale jer su lomljive i pucaju im stakla.

Antonio Dundar, 3c

Promijenila bih povijest u kojoj je Isus lažno osuđen jer On nije bio kriv.

Karla Brakus, 3c

Htjela bih da na svijetu više nema neizlječivih bolesti jer su ljudi zbog njih tužni i nesretni.

Andrea Marić, 3c

Htio bih da mama više ne bude tužna.

Domagoj Kovačević, 3a

Htio bih da se svi zločesti pretvore u dobre, svi siromašni u bogate, svi bolesni u zdrave, svi stari u mlade, svi mrtvi u žive.

Antonijo Vidović, 3c

Promijenila bih učitelje u učenike, djecu u odrasle...

Valentina Matijević, 3c

Ja bih mogla promijeniti zle ljude zato što bi svi bili zajedno, a ne jedan protiv drugog. Htjela bih da na svijetu ima manje siromašnih, zato što se ne bi nitko nikome rugao. Htjela bih da „Ivanovi anđeli“ najljepše pjevaju, jer pjesma spaja ljude.

Iva Brkljačić, 3c

Htio bih da se u svijetu ne govore proste riječi i da svi poštuju Boga.

Borna Besedić, 3b

Htjela bih da na svijetu nema više siromaha. Ili, ako ih bude, da im bogati ljudi pomažu.

Korina Perić, 3a

Htio bih da se ne smije pucati s pištoljem i da se ne smije nikoga upiknuti s nožem.

Andrej Zrnc, 3a

Promijenio bih zločestoću ljudi zato što su skoro svi ljudi zločesti. Recimo lopovi. Oni su zbilja zločesti kao i zagađivači.

Daniel Vinković, 3a

Htio bih promijeniti tamu u svjetlost.

Martin Keleminić, 3b

Htjela bih da svijet bude bez krađe, nevjernika, ratova i mnogo toga još. Bože, molim te, da više toga ne bude jer bi tada svijet bio bolji.

Petra Čabraja, 3b

Željela bih da je cijeli svijet bolje mjesto.

Tamara Cikron, 3a

Molitva djeteta da bude televizor

Preuzeto sa stranice Katehetskog ureda Splitsko-makarske nadbiskupije

**Ti si tako dobar, Gospodine,
i štitiš svu djecu na zemlji.
Za jednu te milost posebno
molim:**

**pretvori me u televizor zato da
se moji roditelji brinu za mene
kao i za njega,
kako bi s jednakim
zanimanjem gledali i mene
kao i njega; kao mama
najdražu tv-priču ili tata
svoje dnevne vijesti.**

**Željela bih, Bože, da govorim
kao najavljiivač programa:
kad on govori,
cijela obitelj šuti, svi ga žele
čuti, nitko ga ne prekida i ne
uštkava.**

**Željela bih, Bože, na sebi
osjetiti onakvu brigu kakvu
moji roditelji pokazuju kad
televizor ne radi jer
hitno zovu majstora.**

**A ja bih željela biti
televizor samo zato da
postanem najboljom
prijateljicom svojim roditeljima
i njihovom glavnom
junakinjom.**

**Molim te, Gospodine,
pretvori me u televizor makar...
Samo na jedan dan.**

Tvoje dijete...

Glazba kao neodvojivi dio života – novi koraci Allegra

Tekst: Kristina Lončar

Aurelije Augustin jednom je rekao kako prijateljstvo koje je prestalo postojati, nije nikada ni postojalo. Da je stara prijateljstva vrijedno čuvati, smatra i naš zbor mladih Allegro koji je u nedjelju 26. veljače 2012. god. posjetio dugogodišnjeg prijatelja i jednog od osnivača istoimena zbora, velečasnoga Božu Belinića koji je proveo 3 godine

kao kapelan u našoj župi sv. Ivana Nepomuka. Gostovanjem u njegovoj župi Sveti Martin pod Okićem u kraju ista naziva, zbor je animirao jutarnju misu nakon koje je uslijedilo druženje s dragim nam prijateljem Božom i ugodno prisjećanje starih dana. Obnavljanje starih prijateljstava i druženje u idiličnom okićkom kraju još je

jedno u nizu gostovanja koje Allegro upisuje u knjigu lijepih sjećanja.

Sljedeća glazbena stanica je jedna od najstarijih župa u Zagrebačkoj nadbiskupiji – Brdovec gdje je Allegro krajem travnja animirao misu te zajedno s još nekoliko zborova nastupio na koncertu povodom proteklih uskršnjih

blagdana. Sva su ova gostovanja i nastupi tek odlične prilike za naredna allegrovska glazbena putovanja jer je pred zborom početak novog ciklusa koncerata i glazbenih događanja od kojih je jedno i ono na kojemu Allegro sudjeluje dugi niz godina, a to je 35. Susret zagrebačkih glazbenih amatera. Također, jedna od zanimljivosti jest i ta da od veljače ove godine zbor ima svoj pomladak koji marljivo pretvara notne zapise u pjesme.

Nadalje, ono što svi jedva čekamo jest sivu zagrebačku vrevu, užurbani te stresni način života zamijeniti šumovima valova i suncem okupanim plažama. Stoga je Allegro u planu nekoliko kasnijih ljetnih dana provesti u nekom od prekrasnih hrvatskih morskih gradova te uz gostovanje u nekoj od župa i otpjevani koncert spojiti ugodno s korisnim o čemu ćete detaljnije moći pročitati u idućem broju Brazde.

Ja i moj bližnji u komunikaciji

Tekst: Kristina Lončar

Što je komunikacija i zašto uopće komuniciramo?

Ljudi komuniciraju iz mnoštva razloga, npr. kako bismo pokazali srdačnost i prijateljstvo, kako bismo ostavili dojam na druge, kako bismo dobili neke informacije ili možda komuniciramo zbog zabave. Kada razgovaramo s drugima, očito nas ne zanima njihova boja glasa ili dikcija. Komuniciranje rezultira namjeravanim i nenamjeravanim učincima jer često ono što kažemo ili učinimo ne mora nužno biti shvaćeno onako kako je prvotno mišljeno. Komunikacija je obično obostrana jer za vrijeme govora jedne osobe, druga može pokazati neverbalne znakove zanimanja ili nezanimanja. Čak i kada nije bila uspješna, komunikacija se dogodila jer smo verbalno ili neverbalno iskazali svoje misli i osjećaje koristeći različite simbole. Ipak, činjenica da lju-

di istim simbolima pridaju različite značenje dovodi da najvećih izazova u međuljudskom komuniciranju. Stoga nam se postavlja pitanje o tome što je uopće fundamentalno istinska komunikacija?

Usudila bih se reći da je to prvenstveno razumijevanje druge osobe i prihvaćanje nje same. Ipak, pitam se, nije li pritom bitno izgraditi te uvažiti nužnu kulturu dijaloga i umjetnost slušanja?! Bojim se da toga nedostaje u enormnim razmjerima te da smo u mnogim razgovorima tek egocentrici koji nastoje uzvisiti sebe i ono za što se zalažu umjesto da komunikaciju učine konstruktivnim elementom vlastita izražavanja i međusobnog sporazumijevanja. Mi često vjerujemo da ispravno komuniciramo, ali pritom se i često varamo jer znamo doista biti previše navezani na ljudsko i razumijemo jedino svoj ego, a zatamljuje-

mo pozitivnu komunikaciju sa svojim bližnjim. Parafrazirat ću ovdje Platona, tj. njegovu tezu kako su upravo proturječja dio apsoluta, koja bi, kada bismo ju doveli u izravnu vezu s komunikacijom, točnije s kulturom dijaloga, u potpunosti značila beskompromisno prihvaćanje, ne samo druge osobe, već i njezine patnje što je na koncu i prihvaćanje života. Da bismo postigli pravu komunikaciju moramo biti slobodni od vlastita ega jer mi komunicirajući principijelno saopćavamo same sebe što također radi i naš sugovornik.

Na kraju, zaključila bih tekst mislima svetoga Avgustina: „Blažen onaj koji ljubi tebe, koji ljubi svoga prijatelja u tebi, a neprijatelja svoga poradi tebe. On jedini ne gubi nikoga dragoga, jer su njemu svi dragi u onome kojega ne može izgubiti.“

Kršćanstvo i naše svjedočanstvo

Tekst: Marija Gaura

Vjerujete li da ste pravi kršćani? Što uopće znači biti pravi kršćanin? Pogledamo li u prošlost trebamo istaknuti kako je kršćanstvo za vrijeme svoga postojanja prošlo mnoge faze promjena. Što od toga imamo danas?

Mnogi će mladi reći kako ne razumiju one ljude koji na misi dugo mole (najčešće prije mise, a i poslije), a još pri tom kleče ili dugo stoje. Ponekad ne razumiju niti klečanje nakon sv. Pričesti ili križanje nakon sv. Pričesti. Jednom je jedan svećenik rekao kako ne bismo trebali to raditi jer, tolikim „pokazivanjem ljubavi“ na samom misnom slavlju, Isusa i Boga pretvaramo u kult ličnosti.

Kako bismo dublje promišljali o ovoj tematici, važno je da pogledamo primjer samog Isusa. On nije samo molio i nije održavao neke velike obrede (bili su to obični susreti s ljudima), već se družio i na takav način dijelio svoju ljubav. Prije samog propovijedanja vjere i On je radio za život, molio za svoj i naš spas.

Pogledajmo sada nas kršćane. Imamo nekoliko skupina kršćana. One koji vole pokazivati svoju vjeru poprilično napadno, a koje karakterizira: tetoviranje vjerskih simbola na vidljiva mjesta, majice sa slikama svetaca, krunice oko vrata (koje su postale IN), desetak krunica u automobilu... Nadalje, postoje i oni koji vjeruju u

Boga, mole i rade, ali osuđuju svakoga tko je drugačiji od njih. Postoje i oni kršćani koji žive

“Pravi odgovor na Božji poziv je živjeti transparentno i konkretno u svakodnevnom životu onako kako nas je Biblija učila.”

vjeru na drugačiji način. Odlaze na misu, mole se prije spavanja, šire vedrinu i dobrohotnost, pomažu drugima, dobri su prijatelji i utjeha bližnjima. Ipak, ako smo tako različiti, na što je onda Bog mislio kad nas je pozvao da Njemu služimo i živimo svoju vjeru?

Pravi odgovor na Božji poziv je živjeti transparentno i konkretno u svakodnevnom životu onako kako nas je Biblija učila. Isus nigdje od nas ne traži da on bude naš idol kojem ćemo se stalno klanjati, moliti i javno pokazivati koliko ga volimo (što se stalno zagovara), nego nas poziva da slijedimo njegove primjere i upute u našem običnom, svakodnevnom životu. Činiti dobro svakom bližnjemu (bez obzira na vjeru, naciju i boju kože - mnogi misle da su naši bližnji samo Hrvati), biti prema svakom ljubazan, susretljiv, naći lijepu

riječ, pomoći, biti nesebičan, miroljubiv, pošten, dosljedan itd. Trebaju dakle djela!

Evo što mi je jednom prilikom rekao jedan mladi svećenik: „Ma što je molitva? Najčešće sjediš i ponavljaš tj. ponavljaš riječi. Koliko je to uopće napor, a kolika žrtva? Ma Bog od tebe traži djela, djela!“

Isus nam svojim životom nije pokazivao kako trebamo stalno moliti, nego da mi, slijedeći njegov primjer, svojim djelima činimo molitvu. Nema jednog bez drugog jer se riječi i djela međusobno uvjetuju.

Ako želimo snagu kako bismo živjeli vjeru, trebamo

“Ako želimo snagu kako bismo živjeli vjeru, trebamo moliti. Ako molimo, dobivamo snagu za svjedočenje. Dakle, živjeti vjeru je stalna komunikacija s Bogom...”

moliti. Ako molimo, dobivamo snagu za svjedočenje. Dakle, živjeti vjeru je stalna komunikacija s Bogom putem molitve i naših djela. Istina, to je lako napisati, ali je važno da barem pokušamo živjeti vjeru na način kakav nam je sam Isus pokazao.

„Uzeli ste moje parkirno mjesto, uzmite i moju invalidnost“

Tekst: Tihana Krajačić Bilić

Ne znam jeste li ikada imali priliku susresti se sa situacijom da nikako ne možete pronaći parkirno mjesto, a užasno vam se žuri, umorni ste i prva slobodna garaža je nekoliko stotina metara dalje. Jeste li tada ugledali slobodno mjesto sa žutom oznakom i iscrtanim invalidskim kolicima na podu te se pokušali tamo na kratko parkirati? Jeste li pomislili o čemu drugom ili samo o sebi i svojim potrebama?

U zadnjih nekoliko godina, u sklopu različitih akcija, pojavile su se dodatne tablice iznad ovakvih parkirnih mjesta. Upravo je to jedna od stvari koja me potakla da razmislim dublje o svemu, pogotovo zbog toga što mi danas živimo u svjetovnim uvjetima. Što za nas katolike znači poštivanje ljudskih prava drugih osoba? Da li smo zabrinuti u situacijama kada vidimo da se netko parkira na takvo „zabranjeno“ mjesto? Jesmo li, ne samo kao katolici, nego kao i moralne osobe pozvani da učinimo nešto da se sami bolje ponašamo? Kada smo u redu za kupovinu, pustimo li prije nas osobu sa invalidskim kolicima ili starca sa štacom? Prepustimo li nekoj slijepoj osobi svoje mjesto u tramvaju? To je naša odgovornost, moja i tvoja, i to naša odgovornost kao katolika i kao čovjeka.

Prava invalidnih osoba regulirana

su, ne samo domaćim pravnim propisima, nego je ova kategorija prava posebno definirana i zaštićena mnogim međunarodnim ugovorima. Prvenstveno, kao i mnoga druga važna prava, i prava invalidnih osoba regulirana su Ustavom Republike Hrvatske. U Ustavu, kao temeljnom pravnom propisu Republike Hrvatske, definirane su glavne odrednice

kojima se naglašava potreba posebne skrbi o osobama s invaliditetom i njihovog uključivanja u društveni život. Ove odredbe su razrađene brojnim provedbenim propisima. Kao jedan od najvažnijih međunarodnih dokumenata vezanih za ljudska prava je i Opća deklaracija o ljudskim pravima koja se smatra izvorom svih ljudskih prava. Kao jedna od važnih odrednica ove Deklaracije je regulacija prava invalidnih osoba. Nakon ove opće deklaracije, kao daljnja potreba pojavila se ona vezana za detaljnije reguliranje prava za invalidne osobe. Zbog toga je donijeta Konvencija UN-a o pravima osoba s invaliditetom koju je potpisala i Republika Hrvatska kao članica UN-a. Ova Konvencija je prvenstveno posvećena osobama s invaliditetom te uvažava temeljna

načela iz Opće deklaracije o ljudskim pravima. Ona po prvi puta jamči prava koja proizlaze s osnova invaliditeta, a to su: puno i učinkovito sudjelovanje i uključivanje u društvo osoba s invaliditetom; poštivanje različitosti i prihvaćanje invaliditeta kao djela ljudske različitosti i čovječnosti; jednakost mogućnosti: pristupačnost i poštivanje sposobnosti razvoja djece s poteškoćama u razvoju i poštivanje djece s poteškoćama u razvoju na očuvanju vlastitog identiteta. Konvencija svojim odredbama, uvažavajući specifične potrebe osoba s invaliditetom, s jedne strane jamči, a s druge strane obvezuje države potpisnice na praktičnu provedbu temeljnih ljudskih prava kao što su dostojanstvo; jednakost pred zakonom; nediskriminacija; pravo na život; jednak pristup pravosuđu; osobna sloboda i sigurnost; zabrana mučenja i surovog postupanja ili kažnjavanja; zabrana izrabljivanja i zlostavljanja; sloboda kretanja i državljanstvo; sloboda mišljenja i izražavanja te pristup informacijama; poštivanje privatnosti - doma i obitelji; pravo na obrazovanje; zdravstvena zaštita; rad i zapošljavanje; sudjelovanje u političkom i javnom životu te sudjelovanje u kulturnom životu. Međutim, osim navedenih prava, konvencija sadrži i de-

taljnije odredbe o prihvaćanju osoba s invaliditetom kao znaka različitosti i njihovo potpuno uvažavanje od strane države i društva. Vrlo je važno pravo izbora osoba s invaliditetom, uvažavanje njihovog mišljenja i pravo na odlučivanje o vlastitom životu. Konačan cilj Konvencije je potpuna socijalna integracija osoba s invaliditetom koja osobi omogućava samostalno življenje. Na kraju treba istaknuti kako se ovom Konvencijom ne traže neka viša prava, nego jednostavno prava koja sama po sebi postoje. Konvencija u biti nudi mogućnost da osobe s invaliditetom uživaju iste mogućnosti u društvu koje već imaju svi drugi.

Najvažnije od svega je da mi sami sebi osvijestimo položaj osoba s invaliditetom te podignemo razinu prihvaćanja i uvažavanja njihovih mogućnosti. To ujedno znači da mi sami moramo činiti promjene i srušiti zidove predrasuda. Osobe s invaliditetom nisu ništa manje „ljudska bića“ koja su stvorena na Božju sliku. One su dar s neba kao i svi ostali ljudi. Zbog toga, posebno označeno parkirno mjesto za parkiranje vozila osoba s invaliditetom nije povlastica besplatnog parkiranja, već je to olakšica koja omogućava osobi u invalidskim kolicima mobilnost i inte-

“Što za nas katolike znači poštivanje ljudskih prava drugih osoba. Da li smo zabrnuti u situacijama kada vidimo da se netko parkira na takvo „zabranjeno“ mjesto?”

“Vrijednost osobe ne ovisi o stupnju inteligencije i duševnog blještavila, o fizičkom integritetu i psihičkom zdravlju, ne ovisi o službenoj karijeri, a ponajmanje o materijalnom posjedu ili društvenom položaju.”

graciju u društvo. Ovim i drugim olakšicama (npr. zvučni znakovi na semaforu) jamči se stanje u kojem se osobe s invaliditetom trebaju lakše uklopiti i adaptirati u svoj okoliš. Stoga ne budimo oholi, ljubomorni, kivni. Pružimo drugima mogućnost da se i oni osjećaju prihvaćeno, voljeno i da se osjećaju kao ljudska bića. Oni ne trebaju naše sažalijevanje, nego volju da s njima radimo, služimo, studiramo, igramo se. Jednostavno da s njima živimo u svojoj okolini.

Potreba za utvrđivanjem prava invalidnih osoba prožeta je kroz cijelu kršćansku povijest. U spisima II. Vatikanskog sabora nalazimo važnost reguliranja odredaba o invalidnim osobama, a i sam saziv ovoga sabora potiče nas na važnost pastorala invalidnih osoba. Kratki prikaz važnih odredaba u svjetlu II. Vatikanskog sabora donosi Hans Brugger koji ističe kako Sabor u poznatom tekstu „Gaudium et spes“ navodi važnost dostojanstva čovjeka kao ljudskog bića te dotični autor preriče riječi prof. Charlesa Moelera koji je radio na tekstu „Gaudium et spes“: „U Stvoriteljevim očima stvar izgleda posve drukčije. I čovjek invalid - a ovdje „invalidnost“ razumijevam u najširem smislu, uključujući sve oblike oštećenja - čovjek invalid pu-

novažna je ličnost. Vrijednost osobe ne ovisi o stupnju inteligencije i duševnog blještavila, o fizičkom integritetu i psihičkom zdravlju, ne ovisi o službenoj karijeri, a ponajmanje o materijalnom posjedu ili društvenom položaju. Vrijednost osobe, prema kršćanskoj antropologiji, ovisi o činjenici da je čovjek - u našem slučaju invalid - stvorenje koje je Bog stvorio i koje ljubi, „dijete Božje i baštinik neba“ (Rim 8, 16-17).“

Nadalje, sam papa Ivan Pavao II. posebnu je važnost svojeg apostolskog djelovanja pridao odnosu prema invalidnim osobama. U jednom svom govoru navodi: „Želio bih jasno reći i istaknuti: čovjek invalid punovrijedno je ljudsko biće sa svim odgovarajućim urođenim svetim i nepovredivim pravima, neovisno o tome je li njegov nedostatak prirođen ili je nastao zbog kronične bolesti ili nesretnog slučaja, pati li od duševne ili staračke slabosti i koliko je teško njegovo oštećenje. Njemu se mora olakšati sudjelovanje u društvenom životu u svim dimenzijama i na svim razinama koje bi mu mogle biti dostupne: obitelj, škola, posao, socijalna zajednica, politika, religiozni život. To praktično pretpostavlja apsolutno poštovanje ljudskoga života invalida već nakon njegova začeca, a po-

tome i u svim stadijima njegova života.“

Važnost pastorala invalidneta treba promatrati cjelovito. Ono treba biti bazirano na porukama koje nam je ostavio Krist. Ovaj pastoral treba obuhvatiti uže odredbe pastorala, karitas i socijalnu politiku. Ovaj pastoral ne smije biti samo dužnost svećenika, nego obuhvaćati cijelu vjerničku zajednicu kao međusobnu potporu. Trebamo prepoznati životne odnose i prilike svakog pojedinca s kojim se susrećemo. To je, kako navodi Brugger, partnerski zadatak. Postoje i brojne katoličke udruge, ali i nevladine organizacije koje rade na promicanju prava invalida. Pokušajmo pogledati i ovaj aspekt našeg laičkog apostolata te se u skladu s našim mogućnostima uključiti u rad od nekih udruga i organizacija. Uključivanjem osoba s invaliditetom u naš svakodnevni život, uvažavaju se njihove potrebe te ih se ne ograničava u punopravnom sudjelovanju u životu lokalne zajednice i župe. Prepoznamo i njihove darove te mogućnost njihovog služenja u Crkvi. Možemo navesti mnogobrojne primjere iz povijesti kojim se potvrđuje da ove „posebne“ osobe imaju i posebne darove koji mogu služiti na korist društvu i Crkvi (npr. slijepe osobe: Francisco Goya, Esref Armagan - slikari, Homer - pjesnik, sv. Pavao - apostol, Samson - biblijski junak, Ella Fitzgerald - jazz pjevačica, Ray Charles - pjevač i kompozitor; gluhe osobe: Slava Raškaj - slikarica, Adalbert Lampe -

slikar, Ludwig van Beethoven – skladatelj, mnogi invalidi koji su osvojili medalje na Olimpijskim igrama...)

Budimo stoga „u svijetu“, ali ne „od svijeta“. Ne dopustimo da nas naši sebični stavovi odvoje od naših vrednota koje nam je ukazao Krist. On je u

svojem javnom djelovanju pružio brojne prilike kojima je sve prihvaćao k sebi i liječio bolesti, hrome, slijepe. Ipak ne zaboravimo da je On sve to činio s ljubavlju. Prihvaćao ih je zbog toga što jesu. Vodimo se i mi Isusovim djelovanjem. Uključimo u svoj život aktivno razmišljanje i djelovanje vezano

za prava invaliditeta. Budimo i na ovaj način kršćani i pokažimo drugima svojim primjerom kako prihvatiti i uključiti u svoj život osobe s invaliditetom. I, na kraju, ne zaboravimo da mi ne možemo uzeti njihov invaliditet, ali im možemo nešto dati i pružiti svoju ljubav.

On - line ovisnost

Tekst: Tihana Golubić

Ovisnost o internetu možemo nazvati bolešću današnjice. Sve više mladih svoje slobodno vrijeme provodi za kompjuterom te često zanemaruju i svoje obaveze. Stručnjaci se sve više bave ovim ozbiljnim problemom i traže najbolja moguća rješenja. Postavlja se, stoga, pitanje, jesmo li i mi već zahvaćeni ovisnostima novoga doba? Od prvog računala svijet se promijenio. Računala postaju sve jača i mogu izvršavati niz poslova koja je do sada mogao izvršavati samo čovjek. Gotovo se svi slažu da je utjecaj interneta na društveno, političko,

prostora u kojem su informacije lako i trenutno dostupne. Internet je cyberprostor u kojem „surfamo“ tj. „plovimo“ do informacija, slobodno prelazimo s jednog mjesta na drugo i imamo osjećaj kao da se „krećemo“ kroz prostor. To nam pak stvara iluziju da možemo egzistirati bez tijela, što potvrđuju i izjave pojedinih sudionika interneta govoreći da se često osjećaju bestjelesno. Internet je virtualni, prividni svijet i stanovnici toga svijeta su prividni. Čovjek kao korisnik, sudionik interneta žrtva je iluzije da naša fizička

tijela ne igraju nikakvu ulogu u našem međudjelovanju s tim prostorom i unutar njega.

Ovisnost o računalima ozbiljan je problem kojem se do sada neozbiljno pristupalo, a sve više ljudi trpi zbog posljedica „prilijepljenosti“ za računalo. To je novi i ozbiljan tip ovisnosti za kojeg mnogi ljudi i ne znaju da uopće postoji. Čak ni psiholozi nisu još sigurni kako da nazovu ovaj fenomen. Neki ga označavaju kao „ovisnost o internetu“, drugi kao „patološku uporabu računala“. Znamo, ipak, da je mnogo ljudi palo u

“Postavlja se, stoga, pitanje, jesmo li i mi već zahvaćeni ovisnostima novoga doba?”

kulturno i ekonomsko ponašanje i ideje pojedinaca golem i da donosi velike promjene. Nedvojbeno, najvažnija posljedica interneta jest stvaranje

ovisnički odnos o svojem računalu znatno prije nego je internet ušao u njihov život. Neki ljudi su tako jako „zalijepljeni“ za svoje računalo da ih nije briga za internet. Zbog toga je možda bolje da taj fenomen nazovemo „ovisnost o računalu“. Sve ono što ljudima „pomaže“ da izbjegnju suočavanje s neuspjesima, gubicima, odgovornostima ili egzistencijalnim činjenicama, može potaknuti

“Papa posebno upozorenje upućuje na opasnost da tehnologija zamijeni stare ideologije i sama postane ideologijom.”

razvoj ovisnosti. To mogu biti stvari, ljudi, grupe, druga živa bića, ideje, aktivnosti...

Također, nemojmo zaboraviti na vrlo jaku, i kako se danas čini, u cijelom svijetu proširenu i gotovo prihvaćenu ovisnost koju neke osobe razviju prema računalnim videoigrama. Igranje računalnih ili videoigara postalo je među djecom i adolescentima, posebno muškog spola, čest način provođenja slobodnog vremena. Igranje videoigara može imati razne pozitivne učinke kao što su: bolje procesuiranje sekundarnih vizualnih podražaja, bolja koordinacija oka i ruke, veća brzina reakcija, razvoj logičkih i matematičkih sposobnosti. Igranje videoigara također može biti odlično edukacijsko i terapijsko sredstvo. Ipak,

igranje videoigara može imati i negativne učinke: problem pažnje, igranje nasilnih videoigara povećava agresivnost, intenzivnije igranje videoigara povezano je sa slabijim školskim uspjehom, slabijim odnosima s roditeljima i prijateljima. Jedna od mogućih opasnosti je i razvijanje prekomjernog igranja koje može doseći razinu patološkog, tj. razinu ovisnosti zbog koje nastanu ozbiljne poteškoće u funkcioniranju osobe u obitelji, školi, društvu te poteškoće u psihološkom funkcioniranju. Najvažniji simptomi ovisnosti o videoigramima su: nekontrolirana želja, tj. žudnja za igranjem, gubitak kontrole nad ovisničkom aktivnosti, provođenje sve više vremena u igranju itd.

Današnja najčešća on-line ovisnost jest ovisnost o društvenim mrežama poput Facebooka i Twittera, zatim Skype-a, MSN-a, chat-a koji nude mogućnost upoznavanja novih ljudi preko interneta te komunikacije sa starim poznanicima, lakše i brže dijeljenje novosti i slika. Gotovo je uvijek moguće naći nekog tko je trenutno dostupan za razgovor, u bilo koje doba dana i noći. Relativno je lako i postati popularan – na internetu su svi jednaki, neovisno o boji kože,

starosti i izgledu.

Pojedina istraživanja su pokazala da ljudi koji se prekomjerno koriste internetom češće pate od depresije. Korisnici interneta koji ne mogu kontrolirati vrijeme provedeno on-line i koji imaju više socijalnih interakcija u virtualnom, nego u stvarnom svijetu mogu postati depresivni. Također, pojedini istraživači (Issue of Psychopathology) ističu kako se neki korisnici interneta povlače iz stvarnih životnih interakcija i to nadomještaju interakcijama u chat sobama i na društvenim mrežama. U zagrebačkoj Klinici za ovisnosti u Psihijatrijskoj bolnici Vrapče sve su češći pacijenti koji dolaze na liječenje, točnije na odvikavanje od Facebooka; najpopularnije socijalne mreže na internetu. Kako objašnjava dr. Ante Bagačić, psihijatar na Klinici za ovisnosti u Vrapču, ljudi postaju ovisni zbog ugone, a budući da je Facebook privid komunikacije, on je pogodan za stvaranje ugone osobama kojima je teško započinjati komunikaciju u stvarnome svijetu i tako se kod njih javlja ovisnost. Sve je više mladih koji će u subotu navečer radije ostati doma surfati internetom i uređivati svoj profil na Facebooku, nego izaći sa svojim prijateljima. Nema dana

“Najvažniji simptomi ovisnosti o videoigramima su: nekontrolirana želja, tj. žudnja za igranjem, gubitak kontrole nad ovisničkom aktivnosti, provođenje sve više vremena u igranju itd.”

kada na Facebooku ne osvane nova grupa koja podržava mržnju prema nekome ili nečemu, a članovi su najčešće djeca i mladež koji često i ne znaju pravu poruku te grupe, ali se uključuju zbog znatiželje.

Na kraju valja spomenuti da Crkva internet gleda kao sredstvo tehnike i etike. Papa Benedikt XVI. u Enciklici o cjelovitom ljudskom razvoju Caritas in Veritate (2009.) go-

voru kako tehnika omogućuje čovjeku vladanje nad materijom. Ona odgovara pozivu ljudskoga rada jer preko nje čovjek prepoznaje samoga sebe i ostvaruje vlastito čovještvo. Papa posebno upozorenje upućuje na opasnost da tehnika zamijeni stare ideologije i sama postane ideologijom.

Mladi su skupina ljudi koja je najugroženija i najprije će pokleknuti pred bogatom ponu-

dom interneta. Ipak, ovisnost o internetu sve više zahvaća i starije osobe, kao i sve mlađu populaciju. Stoga, pitamo se, kako se obraniti i kako pomoći? Ovdje ne nudimo odgovor. Samo želimo upozoriti i potaknuti na razmišljanje. Način života ili življenje zajedništva koje nam nudi Crkva zasigurno je jedna dobra mogućnost i ponuda kako se „odlijepiti“ od ekrana.

„O ljubavi Tvojoj Gospodine pjevat ću do vijeka“

Tekst: Milan J. Desnica

Riječ ljubav veoma često koristimo, a da ne razmišljamo o njenom značenju. Posebice je to važno kada u svoje, ovozemaljske sfere stavljamo pojam ljubavi koji se odnosi na Božju ljubav. Gospodnja ljubav, koja je uistinu jedina Ljubav, dopire do nas u razumu, emocijama, doživljajima koji nas obuzimaju u vjerničkom zanosu molitve i klanjanja pred Presvetim. Iako ne možemo doprijeti do tajne, veličine i načina djelovanja te Ljubavi ipak postajemo ispunjeni njenom snagom koja nas jača, daje nam pouzdanje, sigurnost i vjeru da nismo sami, da nismo izgubljeni u bezumlju svakodnevice. O takvoj ljubavi ne možemo svojevolumeno odlučivati jer nas ona obuzima bez obzira htjeli mi to ili ne.

Bog svojom ljubavlju želi pokazati dobrotu prema čovje-

ku kojega je stvorio na svoju sliku, želi ga oplemeniti i dati mu mogućnost da u toj ljubavi raste i razvija se do punine osobnosti kako bi uistinu postao dijete Božje. Jedino kao

“Gospodnja ljubav, koja je uistinu jedina Ljubav, dopire do nas u razumu, emocijama, doživljajima koji nas obuzimaju u vjerničkom zanosu molitve i klanjanja pred Presvetim.”

Božja djeca možemo shvatiti Očevu ljubav koja nam se daruje. Zbog takve ljubavi čovjek je ushićen radošću duše u kojoj onda može pjevati. Pjevati

o Božjoj ljubavi je, ne samo čovjekova čežnja koju može ostvariti uz Božju pomoć potpunim predavanjem u Božje ruke, već i smisao ljudskog života koji će ga dovesti do samoga Boga. Stoga o toj i takvoj ljubavi, u kojoj Bog nosi svako svoje dijete, čovjek sanja u dubini svoga bića. U svakodnevnom mukama i koračanju kroz ovaj svijet čovjeku je potrebna ljubav koja ne traži ništa već se sama daruje na službu čovjeku za njegov rast i ostvarenje kao Božjeg stvorenja. Smisao pjevanja o takvoj ljubavi nosi svatko od nas u duši i srcu.

Kao što ne želimo da prestane ljubav usađena u naše srce prema ljudima i bićima oko nas, tako još više u svojoj dubini nosimo težnju da ne prestane pjevanje o Božjoj ljubavi po kojoj smo svi stvoreni.

Nošen križem...

Tekst: Tihana Krajačić Bilić

Moj hod postaje trom, spor.
Umoran sam.
Ne mogu gledati desno ni lijevo,
Uviđati ljepote koje me okružuju.
Nekako jedva stavljam nogu pred nogu.
Mišići su umorni, ne mogu više.
Pritišće me teret, teret moga križa,
Koji nisam želio nositi,
Koji možda i nisam bio spreman nositi.
Svakim korakom sam bliže cilju,
Ali sve dalje od svojih želja, od sreće i zadovoljstva.

Je li istina ovo prava?
Ne, ne, jer istina stoji u križu jednog drugog
čovjeka,
Utjelovljenog boga,
Koji je za mene, za sve nas podnio pravi
teret, stvaran križ.
Umro je od rana koji mu je nanio taj križ.
Rekao je DA iako je spas bio blizu.
Zagrlio je križ, gledajući finalni uspjeh.
Gledajući finalnu sreću,
Koja se svima nama pruža.

Kako dalje?
Noge me i dalje bole, planina je sve viša,
Put je strm, nepoznat.
Ali s pouzdanjem krećem dalje,
Predajem se, predajem se Njemu u ruke.
Krećem pravom cilju svoga puta,
Nošen križem istinskog prijatelja,
Isusa – Boga i čovjeka.
Ne bojim se, jer on na sebe preuzima moj
teret.
Krećem dalje, hodajući uspravne glave,
Jer On je taj koji će i mene i moj križ nositi,
Do stvarne sreće,
Do svoje potpune slave.
Nošen križem, dočekujem sutra...
Sutra... kao novu stranicu mogega života.
S podrškom najboljeg prijatelja... moga
Isusa.

Nepoznato o poznatome

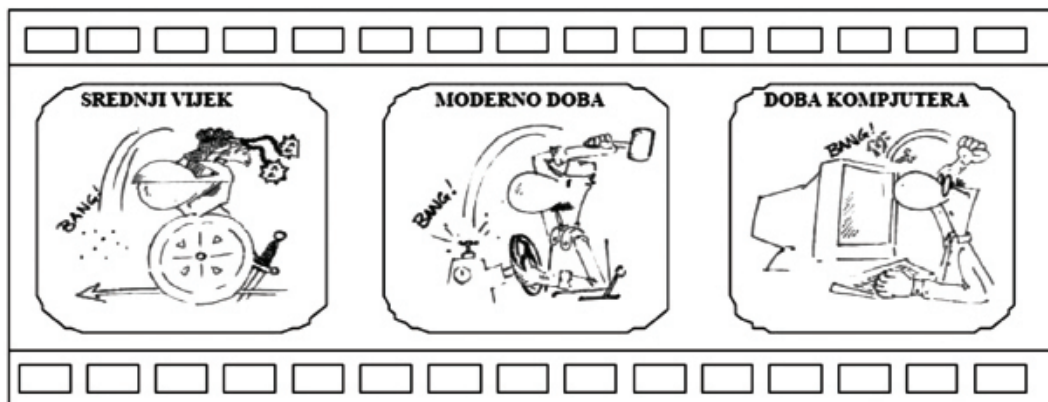
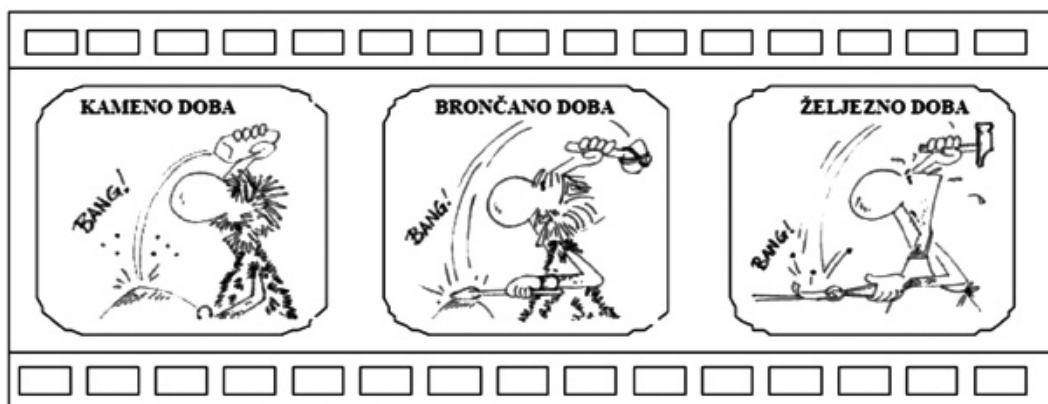
Znate li da je naš župnik operirao kuk i sada je već na daljnjem oporavku u župi?

Znate li da je vlč. Mijo Matošević izdao 4 knjige i 2 zbirke pjesama?

Znate li da su mladi iz Leskovca sakupili novce za nove klavijature?

Znate li da se naša web stranica polako puni novim sadržajima?

VIDNI NAPREDAK LJUDSKE VRSTE

Veseli kutak

„Smijeh je jedan od najboljih proizvoda ljudskog duha.
Bore na čovjekovu licu trebale bi biti samo tragovi smijeha.“

Mark Twain

VICEVI

Obavijest na ulazu u crkvu:

Dragi vjernici, Gospodin nam se obraća na razne načine, ali sigurno vas neće zvati na mobitel.
ZATO VAS LIJEPO MOLIM DA GA ISKLJUČITE PRIJE ULASKA!

MAJKA: Sine, jesi li bio dobar u crkvi?

SIN: Jesam, mama. Sve sam slušao i pazio, a kad mi je jedan gospodin ponudio košaricu s novcem rekao sam: „Ne, hvala!“

Perice, jesi li bio na misi? - pita otac.

- Jesam, i ministrirao sam!

Lijepo, a o čemu je svećenik danas propovijedao?

- Govorio je o tome kako i naši roditelji trebaju dolaziti u crkvu, a ne da im djeca moraju prepričavati što je svećenik propovijedao.

Misionar u prašumi na biskupovo pitanje odgovara da se ispovjedio zadnji put prije 3 godine jer je najbliži svećenik udaljen oko 300 km pa bi zbog ispovijedi morao izbivati cijeli tjedan.

Biskup: „Pa postoji zrakoplov, helikopter...“

Misionar: „Točno, ali let mi je malo preskup za lake grijehe, a za teške preopasan...“

Tri župnika razgovaraju o tome kako će se riješiti slijepih miševa u crkvi. Prvi reče: „Ja sam pokušao zračnom puškom pa sad imam rupe na freskama.“ Drugi ih je sve skupio i daleko odvezao, ali su se opet vratili. Treći župnik je uspio. Sve ih je krstio i krizmao i od tada ih u crkvi vidio nije.

E-mail

Jedan bračni par odlučio je ove zime provesti tjedan dana u južnim krajevima. Iz poslovnih razloga, muž je otputovao jedan dan prije svoje žene. Kada je stigao, ušao je u hotelsku sobu, izvadio svoj lap-

top i odmah poslao e-mail svojoj ljubljenoj supruzi. Međutim, u e-mail adresi izostavio je jedno slovo pa je e-mail stigao udovici koja je upravo pokopala svoga muža. Ta ista upravo je pregledavala svoju poštu, kako bi eventualno pročitala sućuti svojih prijatelja i poznanika... Tada u sobu ulazi njezin sin i vidi majku kako onesviještena leži na podu.

Njegov

pogled pada na monitor gdje piše:

Za: moju ostalu ženu

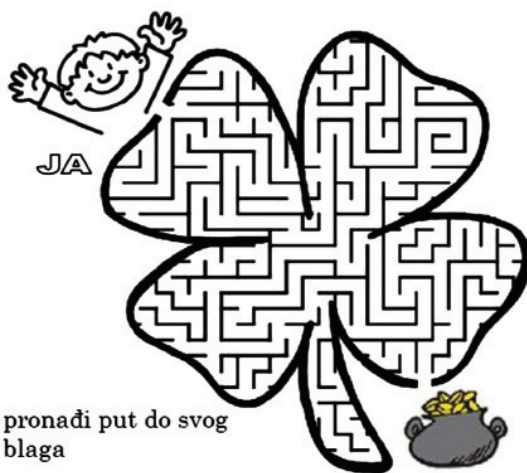
Od: njenog prerano otputovalog muža

Predmet: stigao sam

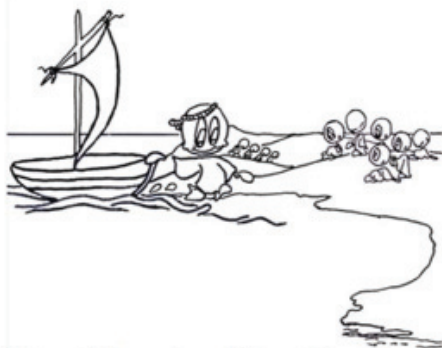
Najdraža, stigao sam. Već sam se snašao i vidim da je sve spremno za tvoj sutrašnji dolazak!

Želim ti lijep put i očekujem te. S ljubavlju, tvoj muž!

MOJ PRIJATELJ MOJE JE BLAGO

pronađi put do svog blaga

IZGUBLJENA OVCA

PARABOLE ILI PRISPODOBE

SU _____

_____.

Prispodobu o izgubljenj i nađenoj ovci ispričao je Isus.

NEKI _____ IMAO _____ . JEDNA OD NJIH

JE ZALUTALA. OSTAVIO JE ONIH _____ I OTIŠAO JE TRAZITI.

KAD JU JE NAŠAO, STAVIO JE NA

_____ SAV RADOSTAN.

KAD JE DOŠAO _____

POZVAO JE _____

I _____ I REČE:

_____ SE SA MNOM! NAĐOH _____

SVOJU _____ !

TAKO ĆE NA _____ BITI VEĆA

_____ ZBOG JEDNOG

OBRACENA _____ NEGO LI

ZBOG _____ PRAVEDNIKA KOJIMA

NE TREBA OBRAĆENJE

popuni riječima: 100, ovaca, 99, 99, grješnika, nebu,

izgubljenju, prijatelje, kući, susjede, radost, radujte, ovcu, čovjek, ramena

MAJKA MARIJA

- obojaj, izreži i zalijepi na papir
nebesko-plave boje Marijinu sliku

- obojaj i izreži razne osobe;
zalijepi ih ondje gdje ti se najviše sviđa

T B S T R A Ž A R I J Š G
 S O I H A R T S O E I I A
 O R T U J O N S R K S U L
 N G E N A R V U U U U B I
 R N P N A I Z E S Č S O L
 U A S I T A S J K E K G E
 G Z A J L L E L R N R O J
 I A R E K Ž R E S I I S A
 S R M O I O T Ā N C S P N
 M P B V M I O N U I T O Ā
 T S O D A R P A Ć R G D E
 V A V J E R A V E E M I O
 R U K E A J L E J D E N A

ISUS JE ŽIV, EVANĀELJE,
 ANĀEO, JERUZALEM, POTRES,
 GOSPODIN, ISUS KRIST,
 NIJE OVDJE, PRAZAN GROB,
 RASPETI, RADOST, VJERA,
 OSVIT, NEDJELJA, STRAŽARI,
 STRAH, GALILEJA, NOGE, RANE, RUKE, BOK,
 SIGURNOST, USKRSNO JUTRO, USKRSNUĆE,
 UĀENICI, BOG

P R A Z A N G R O B K
 K C R K V A V P E R O
 I A K A L V A R I J A
 N T P A J A J Ž N O A
 E E I E T L N A R S A
 Ā V S A C I B U L O G
 E S O K P R V A A P I
 V U J U A K O S R D J
 S S T H A J I M Z O N
 U I A E J N E T Š R K
 K M A Ā E J I V S B A

ŽUPNE OBAVIJESTI

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom:

- svete mise nedjeljom i blagdanom: 7:30, 9:15, 10:45, te u 19:00 sati, a radnim danom u 18:30 sati.

Samostan sestara karmelićanki BSI-Hrvatski Leskovac:

- sveta misa nedjeljom 9 sati, a radnim danom u 7 sati.

Kapela sv. Mihaela, Ježdovac:

-sveta misa je svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu u 18 sati.

Kapela sv. Benedikta, Donji Stupnik:

- sveta misa je svake prve i treće nedjelje u mjesecu u 18 sati

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom i petkom od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane od 19:00 do 20:00 sati. Subotom župni ured radi od 8:00 do 9:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 19:00 do 20:00 sati.

KLANJANJE:

Jednosatno klanjanje pred Presvetim svakog 9. u mjesecu nakon večernje svete mise.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom prije podne od 9:00-10:00 sati, a poslijepodne od 17:30-18:30 sati.

MOLITVENI SUSRETI:

Molitveni susreti ZKL-a svakog trećeg utorka u mjesecu u samostanu s. karmelićanki BSI.

ZAJEDNICA MLADIH

Druženje i vjeronauk nedjeljom u 20:00 sati u samostanu s. karmelićanki BSI.

ŽUPNI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- Dječji zbor „Anđeli sv. Ivana” petkom od 18 od 19 sati;
- Zbor mladih „Allegro” petkom od 20:30 do 22:00 sata i nedjeljom od 17:00 do 19:00 sati;
- Župni zbor srijedom od 19:00 do 20:00 sati;
- Zbor HKZ „MI-tamburica” četvrtkom u 21:00 sati;
- mali tamburaši utorkom od 21:00 do 22:30 sati;
- Mješoviti zbor u Hrv. Leskovcu srijedom u 20:00 sati;
- Bend „Mladi Karmela BSI” nedjeljom od 18:00 do 20:00 sati.

NAJAVE HODOČAŠĆA

26. svibnja 2012. god.: Trsat

2. i 3. lipnja 2012. god.: Aljmaš, Vukovar, Vinkovci i Ilok

23. lipnja 2012. god.: Marija Bistrica

30. lipnja 2012. god.: Krasno

1. rujna 2012. god.: Ludbreg

22. rujna 2012. god.: Voćin

4. - 9. studenog 2012. god.: Hrvatsko nacionalno hodočašće u Rim (zahvala za papin dolazak u Hrvatsku i obilježavanje 50. godišnjice održavanja II. Vatikanskog sabora)

ZAHVALE

- ZAHVALA SVIMA ONIMA KOJI SVOJIM DJELOVANJEM POMAŽU U RADU ŽUPE I AKTIVNO SUDJELUJU U ŽUPNOJ ZAJEDNICI.

- POSEBNA ZAHVALA TVRTCI **KERSCHOFFSET D.O.O.**, **PODUZEĆE ZA GRAFIČKU DJELATNOST I NAKLADNIŠTVO; KOJA POMAŽE DA BRAZDA UGLEDA SVJETLO DANA.**

TRODNEVNICA U ČAST SV. IVANA NEPOMUKA:

***NEDJELJA, 13. svibnja 2012. god. u 19.00h – Sv. misu predvodi pater Dario Tokić, karmelićanin**

***PONEDJELJAK, 14. svibnja 2012. god. u 19.00h – Sv. misu predvodi fra Ivan Pavić; duhovni iscjelitelj iz Bosne i Hercegovine**

***UTORAK, 15. svibnja 2012. god. u 19.00h – Sv. misu predvodi fra Ivan Pavić; duhovni iscjelitelj iz Bosne i Hercegovine**

***SRIJEDA, 16. svibnja 2012. god. (blagdan sv. Ivana Nepomuka) – Sv. misu poldanji-
cu i večernju predvodi fra Ivan Pavić; duhovni iscjelitelj iz Bosne i Hercegovine**

SVIBANJ

Cijela priroda se velebno
oblači sa svih strana
Dižuć šareni barjak
proljetnog čara,
Veselo ptičice pjesme
pjevaju eto po granama,
Poj slatki im zanosnu
melodiju stvara.

Koji se pjev, plavetnim
zrakom, mili razlijeće
I svim dolinama čarnog
zemaljskog kraja
Tamo gdje mladi lahor
tiše tihano cvijeće,
U kojem odraz se zrcali
sunčanog sjaja.

Već zadnji mu žarki traci
sa zemljom se grle:
Glas zvona se ori mirnom
večeri tiho.
Mnoge duše na svetu svi-
banjsku pobožnost hrle
Tebi noseći palme, o
svibnja Marijo!

Stoga se i ja kao na krili-
ma vinem kroz travu,
Da si vjenčić savijem
različita cvijeta
I tebi hoću ga, kraljice,
staviti na glavu
Stupih pred tvoj ponizni
oltar, majko zlata.

Vjekovi još slave te,
Marijo, svibanj te časti,
I ti nas ljubezno gledaj
sa svojom moći,
Rastjeraj nad glavama
teški nam oblak tmasti!

Brani nas svibnja kralji-
ce, brani od teških jada,
Da tebi jednom mogne-
mo radosni doći,
I postići vječite težnje tad
naših ideala!

Miran Matković

Brazda

